

Ліягона

**Мобільні
пристрої під
час причасних
зборів?, с. 26**

**Наступний обряд,
потрібний для
вас, с. 18**

**“Мета Бога
не може бути
зруйнована”, с. 34**

“МИ СТАЄМО ГІДНИМИ
ОЧИЩУВАЛЬНОЇ СИЛИ
ІСУСА ХРИСТА,
КОЛИ ГІДНО ПРИЙМАЄМО
ПРИЧАСТЯ”.

СТАРІЙШИНА ДЕЙЛ Г. РЕНЛУНД
І СЕСТРА РУТ Л. РЕНЛУНД

Зі статті “Прекрасний дар причастя”, с. 18.

18

СТАТТІ

10 Духовна основа фінансового самозабезпечення Церкви

Єпископ Джеральд Коссе
У своїй інвестиційній та фінансовій політиці Церква застосовує принципи, яких навчає своїх членів.

НА ОБКЛАДИНЦІ
Фотографія Леслі Нільсон.

18 Прекрасний дар причастя

Старійшина Дейл Г. і сестра Рут Л. Ренлунд
Коли ми гідно приймаємо причастя, то можемо поновлювати благословення хрищення знову і знову.

26 Поклоніння у вік електроніки

Адам С. Олсон
Електронні пристрої можуть або покращувати наше поклоніння на причасних зборах, або заважати йому.

30 Навчати з використанням технологій: залучення молоді у цифровий світ

Браян К. Ештон
Замість того, щоб забороняти використання технологій у класі, ми можемо навчати молодь того, як використовувати їх на благо.

34 Святі: Розповіді про Церкву— Розділ 6: Даром і силою Бога

Джозефу знову було дано владу перекладати, цього разу за допомогою Олівера Каудері.

РУБРИКИ

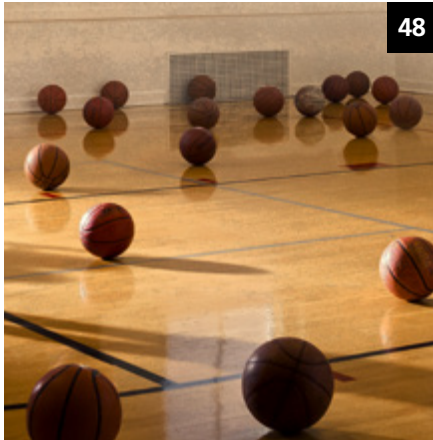
4 Портрети віри: Даррен і Стейсі Рі—Сідней, Австралія

6 Принципи служіння: Як розвивати осмислені стосунки

16 Наші домівки, наші сім'ї: Як стати розумною і благородною матір'ю
Ліліан Пагадуан-Вільямор

40 Голоси святих останніх днів

80 До нових зустрічей: Не відступайте
Старійшина Марвін Дж. Ештон

48

44 Як Ерік навчився довіряти Богові

Річард М. Ромні

Посеред труднощів і болю цей юнак з Гани знайшов віру в Бога, яка підготувала його до прийняття євангелії.

48 А якщо я не зможу?

Сара Кінан

Якщо ми дозволимо страху перед невдачами змусити нас відступити, то втрачимо дорогоцінні можливості для зростання.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону?

Підказка:
Які обіцяння ви можете знайти в Книзі Мормона?

50

50 До того, як вас покличуть служити

Раян Карр

Оцініть ситуацію з точки зору місіонерів повного дня, читаючи про те, як вони описують свій досвід і пропонують молоді способи підготовки до служіння.

56 5 аспектів, яких навчає книга Учення і Завіти про те, як бути місіонером

Шарлотта Ларкабал

Ці уривки з Писань пояснюють принципи місіонерської роботи, які стосуються всіх нас, коли ми намагаємося ділитися євангелією.

58 6 причин того, чому нам дійсно потрібна Церква!

Ерік Б. Мердок і Джошуа Дж. Перкі

Ось кілька причин того, чому організація Церкви є важливою в плані Бога для нас.

62 Запитання і відповіді

Чим я можу займатися у вільний час, аби проводити його більш повноцінно?

64 Плакат: Одкровення для нашого життя

65 Останнє слово: Шість способів завжди пам'ятати Спасителя

Старійшина Герріт В. Гонг

70

66 Я можу завжди молитися

Чи можете ви відповісти на ці запитання про молитву?

68 Хай ваше світло сяє: Яскраве свідчення

Хоча я боялася, проте свідчила перед іншими учнями.

70 Обіцяння не сваритися

Мирна М. Гойт

Тіммі загадав історію з Книги Мормона і зрозумів, як йому та його двоюрідній сестрі перестати сваритися.

72 Віра, надія і Грейс—Частина 1: Голос миру

Меган Армкнехт

Було страшно жити в Голландії під час війни, але Грейс знала, що з її сім'єю все буде добре.

74 Апостоли свідчать про Христа

Старійшина Рональд А. Разбанд

75 Футбол і неділя

Старійшина Йорг Клебінгат

Я любив грати в футбол, але коли я знайшов Церкву, то полюбив Бога ще більше.

76 Оповідання з Писань: Давид і Голіят

Кім Уебб Рейд

79 Розмальовка: Я можу бути хорошим прикладом

Міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа Святих
Останніх Днів

Перше Президентство: Рассел М. Нельсон,
Даллін Х. Оукс, Генрі Б. Айрінг

Ворум Дванадцятьох Апостолів: М. Рассел Баллард,
Джеффері Р. Холланд, Дітер Ф. Ухлдорф, Девід А. Беднар,
Квентін Л. Кук, Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен,
Рональд А. Разбанд, Гарі Е. Стивенсон, Дейл Г. Ренлунд,
Герріт В. Гонг, Уліссес Соарес

Редактор: Уго Е. Мартінес

Помічники редактора: Ренделл К. Беннетт, Бекі Крейвен
Консультанти: Брайан К. Ештон, Леґранд Р. Кертіс мол.,
Едвард Дубе, Шерон Юбенк, Крістіна Б. Франко, Дональд Л.
Холлстром, Дуглас Д. Холмс

Головний директор: Річард А. Хітон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Адам С. Олсон

Помічник головного редактора: Раян Карр

Помічник з видавництва: Франсиска Олсон

Редколегія: Марисса Денніс, Девід Діксон, Девід А.
Едвардс, Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт Х.
Граф, Ларен Портер Гонт, Джон Райан Дженсен, Шарлот
Ларкабал, Майкл Р. Морріс, Ерік Б. Мердок, Саллі Джонсон
Одекір, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард М. Ромні,
Мінді Селу, Чекел Вордлей, Марисса Віддсон

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендрюз, Фей П. Андрус, Менді
Бентлі, С. Кімболл Ботт, Томас Чайлд, Девід Грін, Коллін
Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрен, Скотт М.
Моой, Емілі Чіко Ремінгтон, Марк В. Робінсон, Брет Тир,
К. Ніколь Уолкенхорст

Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Іра Глен Едейр, Джулі Бурдетт,
Томас Г. Кронін, Брайан В. Двіджі, Джинні Дж. Нільсон,
Дерек Річардсон

Підготовка до друку: Джошуа Денніс, Аммон Гарріс

Відповідальний за друк: Стивен Льюїс

Відповідальний за розповсюдження: Трой Р. Баркер

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською,
німецькою, норвезькою, польською, португальською,
російською, румунською, самоанською, себуано,
словенською, суахілі, тагальською, тайянською, тайською,
тонганською, угорською, українською, урду, фіджійською,
фінською, французькою, хорватською, чеською,
шведською та японською мовами. (Періодичність видання
різна в залежності від мови).

© 2018 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Надруковано в Україні.

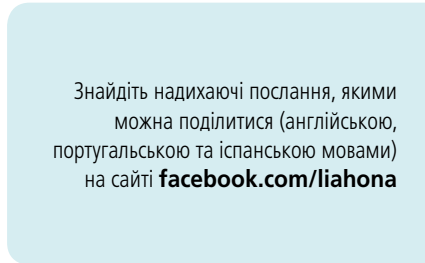
Інформація щодо авторського права: Якщо не вказано
інше, окремі особи можуть копіювати матеріали з *Ліягони*
для особистого, некомерційного використання (я також
для церковних покликань). Це право може бути скасовано
у будь-який час. Візуальні матеріали не можна копіювати,
якщо про ці обмеження зазначено у рядку з інформацією
про мистецьку роботу. Питання щодо авторського права
треба направляти до Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

БЕРЕЗЕНЬ українською мовою (ISSN 1096-5173) видається
щомісяця Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150.

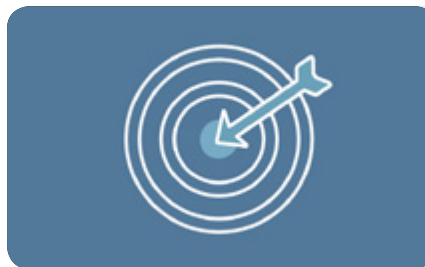
Більш докладно он-лайн

Читайте статті та надсилайте свої
на адресу: liahona.lds.org

Знайдіть надихаючі послання, якими
можна поділитися (англійською,
португальською та іспанською мовами)
на сайті facebook.com/liahona

Надсилайте відгуки на адресу:
liahona@ldschurch.org

Підпишіться на store.lds.org.
Або зайдіть у розподільчий центр,
запитайте у провідників приходу
чи зателефонуйте за номером
1-800-537-5971 (США і Канада).

ПІКТОГРАМИ ВІД GETTY IMAGES

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Віра, 4, 44, 55, 65, 72, 76
Десятина, 10

Джозеф Сміт, 34

Доброта, 70

Завіти, 18, 58

**Індивідуальна
цінність**, 62

Історія Церкви, 34, 58

Ісус Христос, 18, 65, 74

Книга Мормона, 19, 34,
42, 70

Лихо, 41, 44, 80

Материнство, 16

Мир, 72

Місіонерська робота,
42, 50, 56

Молитва, 41, 43, 44,
66, 72

Навернення, 44

Небесний Батько, 18, 41,
44, 58

Одкровення, 34, 56,
58, 64

Освіта, 16

Підготовка до місії, 50,
56, 75

Покаяння, 34, 43

Причастя, 18, 65

Провідники Церкви, 43
Свідчення, 6, 34, 68

Святий Дух, 24, 40, 34,
43, 50, 56

Сім'я, 4, 16, 40, 72, 79, 80

Служіння, 6, 40

Страх, 48, 65, 72, 76

Суботній день, 18, 75

Терпіння, 80

Технології, 26, 30

**Фізичні або розумові
вади**, 44

Фінанси, 10

Церковні збори, 26, 30, 58

Даррен і Стейсі продали все, щоб здійснити свою мрію—знайти роботу аніматорів на кіностудії в Лондоні, Англія. Але коли вони дізналися, що чекають дитину після багатьох років безуспішних намагань, то зрозуміли, що не зможуть жити в Англії лише на доход Даррена.

КРІСТІНА СМІТ, ФОТОГРАФ

Даррен і Стейсі Рі

Сідней, Австралія

Стейсі: Ми почали думати про повернення до Австралії. У Брисбені немає кіностудій. Даррену довелося б корінним чином змінити свою професію.

Даррен: Мені здавалося, що це повна безвихідь. Моя дружина вагітна, але у мене немає роботи і в нас немає грошей на окреме житло.

Стейсі: Настав момент, коли ми зайшли у пральню в батьківському домі, стали на коліна й помолилися.

Даррен: Потім ми почули, що в Брисбені відкривається нова студія. Я отримав контракт на роботу в мультиплікації.

Стейсі: Ми зрозуміли, що попри всі труднощі, найважливіше, що ми можемо мати,—це віру в Небесного Батька та Ісуса Христа.

Принципи служіння

ЯК РОЗВИВАТИ

ОСМИСЛЕНІ

СТОСУНКИ

*Наша здатність піклуватися про інших зростає,
коли ми маємо з ними осмислені стосунки.*

Запрошення служити іншим—це можливість розвивати дбайливі стосунки з ними—такі стосунки, коли зручно попросити про допомогу або прийняти її. Коли ми докладаємо зусилля, щоб розвивати такі стосунки, Бог спроможний змінювати життя всіх учасників таких стосунків.

“Я щиро вірю в те, що не буває значних змін там, де немає міцних стосунків”,—сказала Шерон Юбенк, перший радник у генеральному президентстві Товариства допомоги. За її словами, аби наше служіння приводило до змін в житті інших людей, воно має “основуватися на щирому бажанні

зцілювати, слухати, співпрацювати і поважати”¹.

Осмислені стосунки—це не тактика. Вони ґрунтуються на співчутті, щирих зусиллях і “любові нелицемірній” (УЗ 121:41)².

Як будувати і зміцнювати стосунки

“Ми розвиваємо ... стосунки з кожною людиною окремо”,—сказав старійшина Дітер Ф. Ухтдорф, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів³. Коли ми намагаємося будувати осмислені стосунки з тими, кому служимо, Святий Дух скерує нас. Наступні пропозиції ґрунтуються на моделі, запропонованій старійшиною Ухтдорфом⁴.

Проводьте разом час.

Необхідно приділяти час, щоб розвивати стосунки. Шукайте нагоди підтримувати контакт. Дослідження показують, що основою здорових стосунків є розуміння людиною того, що про неї піклуються⁶. Часто відвідуйте тих, кому вас покликано служити. Розмовляйте з ними у церкві. Використовуйте будь-які додаткові засоби, що є доречними,—такі як електронна пошта, Facebook, Instagram, Twitter, Skype, телефонні дзвінки або пошліть вітальну листівку. Старійшина Річард Г. Скотт (1928–2015), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, казав про силу простого і креативного вияву любові та підтримки: “Часто ... я відкривав свій примірник Писань і знаходив між сторінками записку зі словами любові й підтримки від [своєї дружини] Джанін. ... Ті безцінні записки ... були і є безцінним скарбом вітих і натхнення”⁷.

Також пам'ятайте, що в стосунках

беруть участь двоє. Ви можете пропонувати любов і дружбу, але стосунки не будуть розвиватися, якщо ваш дар не приймається і ви не отримуєте щось у відповідь. Якщо складається враження, що людина не відповідає взаємністю, не нав'язуйте стосунки. Дайте їй час побачити ваші щирі зусилля і, при потребі, порадьтеся зі своїми провідниками про те, чи все ще існує можливість розвитку суттєвих стосунків.

Дізнайтеся про людину якомога більше.

Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994) навчав: “Ви не можете добре служити тим, кого добре не знаєте”.

Він пропонував дізнатися, як звучить кожного члена сім'ї та бути в курсі всіх важливих подій, таких як дні народження, благословення, хрищення і укладання шлюбів. Це дає можливість написати записку або зателефонувати, щоб привітати члена цієї сім'ї з певним досягненням або успіхом⁵.

Принципи служіння існують не для того, щоб розповідати про них як про послання. Вони мають на меті допомагати нам навчатися дбати одне про одного. Коли ми краще познайомимося з тими, кому служимо, Святий Дух підкаже й ми будемо знати, яке послання їм потрібно почути як додаток до нашого піклування і співчуття.

Спілкуйтеся з турботою.

Розвиток суттєвих стосунків вимагає того, щоб вони не були лише поверхневими. Поверхнєве спілкування—це короткі розмови про розклад, погоду та інші незначні події, але воно позбавлене розмов про почуття, вірування, цілі й турботи, без чого неможливо встановити більш глибокий зв'язок. Небесний Батько показав приклад такого поглибленого виду спілкування, поділившись Своїми почуттями і планами зі Своїм Сином (див. Іван 5:20) і з нами через Своїх пророків (див. Амос 3:7). Коли ми розповідаємо одне одному про повсякденні події та виклики життя відповідно до того, як скеровує

Дух, ми починаємо цінувати одне одного, оскільки знаходимо спільні інтереси й ділимося досвідом.

Вміння слухати—це чудова можливість виявити свою небайдужість⁸. Якщо ви уважно слухаєте, ваша можливість допомагати іншим людям прийти до Христа зростає, оскільки ви здобуваєте розуміння і бачення їхніх потреб, і оскільки вони відчувають любов, розуміння й безпеку.

Цінують відмінності так само, як і те, що робить вас подібними.

Дехто “вважа[є], що Церква хоче, аби кожен у ній був створений за однаковим шаблоном—аби кожен виглядав, відчував, думав і повадився, як усі інші,—казав старійшина Ухтдорф.— Це суперечило б геніальності Бога, Який створив кожного чоловіка так, щоб він відрізнявся від свого брата. ...

Церква процвітає, коли ми використовуємо ці відмінності і заохочуємо одне одного розвивати й використовувати таланти, аби підносити і зміцнювати своїх товаришів в учнівстві”⁹.

Аби любити інших так, як Бог любить нас, необхідно, щоб ми намагалися побачити інших такими, якими їх бачить Бог. Президент Томас С. Монсон (1927–2018) навчав: “Ми повинні розвивати в собі здібність бачити людей не такими, якими вони є зараз, а такими, якими вони можуть стати”¹⁰. Ми можемо молитися про допомогу, аби бачити інших людей такими, якими їх бачить Бог. Якщо наше ставлення до людей визначається їхнім потенціалом до зростання, вони, найвірогідніше, зростуть до того рівня”¹¹.

Служіть їм.

Будьте чуйними до потреб тих, кому служите, і з готовністю приділяйте час і таланти або в час нужди, або просто тому, що ви про них піклуєтеся. Ви можете бути поруч, щоб утішити, підтримати і надати необхідну допомогу в непередбачених ситуаціях, під час хвороби або коли в цьому виникає гостра потреба. Часто у наших стосунках ми реагуємо на ставлення до нас інших людей.

Бог дав нам свободу волі, щоб ми могли діяти, а не бути під впливом (див. 2 Нефій 2:14). Як навчав нас апостол Іван, ми любимо Бога, бо Він першим полюбив нас (див. 1 Івана 4:19). Тож коли інші люди відчують нашу ширю любов завдяки нашому служінню, це може пом'якшити серця і збільшити любов та довіру¹². Це створює висхідну спіраль добрих вчинків, які можуть розвивати стосунки. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Шерон Юбенк, у "Humanitarian Acts Must Be Rooted in Relationship, Sharon Eubank Says," mormonnewsroom.org.
2. Див. "Принципи служіння: Виявляти співчуття", *Ліягона*, лип. 2018, сс. 6–9.
3. Дігер Ф. Ухтдорф, "Про найважливіше", *Ліягона*, лист. 2010, с. 22.
4. Див. Дігер Ф. Ухтдорф, "Про найважливіше", с. 22.
5. Див. Езра Тефт Бенсон, "The Great Commandment—Love the Lord", *Ensign*, May 1987, 50.
6. Див. Charles A. Wilkinson and Lauren H. Grill, "Expressing Affection: A Vocabulary of Loving Messages", у *Making Connections: Readings in Relational Communication*, ed. Kathleen M. Galvin, 5th ed. (2011), 164–173.
7. Річард Г. Скотт, "Вічні благословення шлюбу", *Ліягона*, трав. 2011, с. 96.
8. Див. "Принципи служіння: П'ять порад для хорошого слухача", *Ліягона*, черв. 2018, сс. 6–9.
9. Дігер Ф. Ухтдорф, "Чотири звання", *Ліягона*, трав. 2013, с. 59.
10. Томас С. Монсон, "Бачити інших такими, якими вони можуть стати", *Ліягона*, лист. 2012, с. 69.
11. Див. Terence R. Mitchell and Denise Daniels, "Motivation", у *Handbook of Psychology*, vol. 12, ed. Walter C. Borman and others (2003), 229.
12. Див. Edward J. Lawler, Rebecca Ford, and Michael D. Large, "Unilateral Initiatives as a Conflict Resolution Strategy", *Social Psychology Quarterly*, vol. 62, no. 3 (Sept. 1999), 240–256.

СЛУЖИТИ ТАК, ЯК ЦЕ РОБИВ СПАСИТЕЛЬ

Ісус Христос розвивав осмислені стосунки з учнями (див. Іван 11:5). Він знав їх (див. Іван 1:47–48). Він проводив з ними час (див. Лука 24:13–31). Його спілкування не було поверхневим (див. Іван 15:15). Він цінував відмінності між ними (див. Матвій 9:10) і бачив їхній потенціал (див. Іван 17:23). Він служив кожному окремо, хоча був Господом для усіх, кажучи, що Він не прийшов, щоб служили Йому, але щоб Самому служити (див. Марк 10:42–45).

Що ви будете робити, аби розвивати міцніші стосунки з тими, кому вас покликано служити?

Єпископ
Джеральд
Коссе
Верховний
єпископ

ДУХОВНА ОСНОВА

ФІНАНСОВОГО САМОЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЦЕРКВИ

Нещодавно я мав можливість відвідати Кертленд, шт. Огайо. У цьому історичному місці, де відбулося багато визначних подій, пов'язаних з Відновленням, відвідувачам пропонують поміркувати про віру і спадок відважних чоловіків і жінок, які заклали підвалини цієї величної роботи останніх днів. Хоча Кертлендський період був часом небаченого зростання і духовних проявів, більшість тих перших святих були надзвичайно бідними і жили у надзвичайно складних умовах. Вони пожертвували всім—часто процвітаючими фермами і прибутковою роботою—щоб іти за Ісусом Христом і Його пророком Джозефом Смітом.

Коли я ходив цією священною землею, я не міг не думати про різочий контраст, що існував між бідністю, яка була в Кертленді на той час, і сьогоденним відносним процвітаням Церкви й багатьох поколінь її членів. Господь надзвичайно благословив Свою Церкву і святих останніх днів!

Ця ряснота мирських благословень ґрунтується на часто повторюваному обіцянні Бога, що “якщо ви будете виконувати Мої заповіді, ви будете процвітати на землі”¹.

Це обіцання є основоположним в сюжеті й ученнях Книги Мормона. Воно з'являється у 18 різних віршах і в семи з її 15 книг. Хоча обіцання процвітаня, про яке йдеться у цих віршах, головним чином має духовне забарвлення, воно також включає здатність Божого народу мати переваги економічного розвитку й ставати матеріально самозабезпеченими.

Ми, провідники Церкви, постійно відчуваємо велику відповідальність за використання священної десятини і пожертвувань у такий спосіб, який буде приємний Господу.

Найголовніше те, що матеріальне процвітання ґрунтується на вірному дотриманні кількох керівних принципів, які Господь через одкровення дав Своїм пророкам і які стали складовими повсякденного життя і культури святих останніх днів. Ці принципи включають закон десятини, закон посту, а також необхідність освіти, працевлаштування та самозабезпечення. Членам Церкви також радять жити відповідно до своїх доходів, уникаючи непотрібних боргів і готуватися до майбутнього, створюючи матеріальні запаси, що включає в себе продукти і фінансові накопичення.

В той час як членів Церкви навчають принципів матеріального благополуччя, провідники Церкви також застосовують їх, тільки у більшому масштабі, до всієї Церкви. У фінансовій та інвестиційній політиці Церква просто застосовує вчення і приписи, яких навчає своїх членів. Я зараз розповім про чотири з цих принципів.

Перший принцип: закон десятини

В одкровенні, отриманому Джозефом Смітом 8 липня 1838 року, Господь дав настанову, що “ті, хто таким чином віддав десятину, сплачуватимуть одну десяту всього свого прибутку щорічно”. Було також пояснено, що ця конкретна настанова буде для всіх святих “постійним законом для них назавжди”².

Закон десятини було отримано того дня як заповідь від Господа і як відновлення божественного закону, що його дотримувався в давнину народ Ізраїля. То було ознакою завіту, укладеного Господом зі Своїм народом—що коли вони будуть вірно його дотримуватися, Він благословить їх як духовно, так і матеріально. Дотримання закону десятини і сьогодні залишається важливим для святих останніх днів незалежно від місця проживання, їхнього соціального статусу чи матеріальних обставин. Він також є основою фінансової стабільності Церкви.

З часу мого покликання до Верховного єпископату я ніколи не переставав дивуватися вірі та відданості членів Церкви, які живуть за цим законом. Без десятини Церква була б неспроможна виконати свою божественну місію. У незабутньому виступі на генеральній конференції Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) проголосив: “Я глибоко вдячний за закон десятини. Для мене—це диво, яке ніколи не припиняється. Воно стає можливим завдяки вірі людей. Це—Господній план

Члени Церкви, які живуть поблизу ферм, які є власністю Церкви, мають можливість працювати волонтерами під час збирання фруктів та овочів. Продукцію з церковних ферм постачають на консервні заводи і в комору єпископа, щоб допомагати членам Церкви, які потрапили в скрутне становище.

фінансової роботи для Його царства”³.

Того самого дня 1838 року Джозеф отримав ще одне одкровення, в якому Господь роз’яснив порядок, у який десятина має ухвалюватися й використовуватися. Він проголосив: “Істинно, так каже Господь, тепер прийшов час, коли цим буде розпоряджатися рада, що складається з Першого Президентства Моєї Церкви, і з єпископа та його ради, і з Моєї вищої ради, і Мій власний голос до них, каже Господь”⁴. “Єпископ та його рада” і “Моя вища рада”, про які йдеться у цьому одкровенні, відомі сьогодні як Верховний єпископат і, відповідно, Кворум Дванадцятьох Апостолів.

У наш час ці настанови, що містяться в 120 розділі Учення і Завітів продовжують ретельно застосовуватися. Кожної першої п’ятниці грудня Перше Президентство, Кворум Дванадцятьох Апостолів і Верховний єпископат зустрічаються разом, щоб проаналізувати й ухвалити розподіл священних церковних фондів десятини та пожертвувань, які очікуються в наступному році. Проведення такої наради є гарантією того, що рішення приймаються в душі спільного обговорення, одкровення і одностайності.

Ми, провідники Церкви, постійно відчуваємо свою велику відповідальність за використання священної десятини і пожертвувань у належний спосіб, який буде приємний Господу. Як добре висловився старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: “Ми чітко усвідомлюємо, наскільки священною є лепта вдови”⁵. Президент Хінклі додавав:

“Гроші, які отримує Церква від своїх вірних членів, є освяченими. Це Господній гаманець. ... Фонди, за які ми несемо відповідальність, включають священну довіру в те, що ними будуть розпоряджатися абсолютно чесно і обережно, оскільки вони є освяченою жертвою від людей.

Ми відчуваємо величезну відповідальність перед вами, хто робить ці внески. Ми відчуваємо навіть більшу відповідальність перед Господом, кому й належать ці кошти”⁶.

Ми не є фінансовою установою чи комерційною корпорацією. Ми є Церквою Ісуса Христа, і ця Церква не має іншої мети, ніж та, яку Сам Господь призначив їй--а саме запрошувати всіх “прий[ти] до Христа і удосконалю[ватися] в Ньому”⁷, тобто “допомагати членам Церкви жити за євангелією Ісуса Христа, здійснювати збирання Ізраїлю через місіонерську роботу, піклуватися про бідних і нужденних та забезпечувати можливості для спасіння померлих через будівництво храмів і виконання вікарних обрядів”⁸.

Згідно з політикою Церкви, священні фонди десятини затверджуються і призначаються для досягнення духовної і релігійної місії Церкви. Їх витрачають на

У липні 2016 року благодійна організація LDS Charities пожертувала 280 інвалідних візків та триколісних велосипедів з ручним керуванням до Карімнагара, Індія. З 2001 року LDS Charities розподілила 500 тис. інвалідних візків у 133 країнах.

виконання роботи за 6 основними напрямками: (1) забезпечення наявності й обслуговування місць поклоніння для понад 30 тис. підрозділів Церкви по всьому світу; (2) здійснення програм благополуччя Церкви та гуманітарної допомоги, яка надається Церквою; серед них понад 2700 проектів у 2017 році; (3) забезпечення освітніх програм, у тому числі шкіл, університетів, які належать Церкві, а також програм семінарії та інституту; (4) підтримка всесвітньої місіонерської програми, яка включає 420 місій та ресурсів, необхідних приблизно 70 тисячам місіонерів; (5) побудова і робота понад 160 храмів по всьому світу і багатьох інших, які будуть будуватися в майбутньому, обслуговування широкомасштабних програм з сімейної історії та збереження записів; (6) здійснення загального керування Церквою.

Я вдячний за закон десятини. Він є джерелом благословень, як духовних, так і фізичних, для Церкви і для кожного її члена.

Другий принцип: самозабезпечення і незалежність

Особиста свобода волі--це один з найбільших дарів Бога. Вона є вирішальною для нашого земного розвитку і вічного спасіння. Стаючи самозабезпеченими матеріально і духовно, Божі діти розвивають свою здатність робити вибір незалежно, а отже, і виконувати міру свого сотворіння.

Відповідно, не є дивним те, що пророки нашого розподілу невтомно закликають членів Церкви намагатися бути самозабезпеченими. Слова Президента Хінклі є дуже красномовними:

“Я раджу ... вам оцінити ваш фінансовий стан. Я раджу вам бути скромними у своїх видатках; дисциплінувати себе, роблячи покупки, аби уникати боргу. Сплатіть борг якомога швидше і звільніться від залежності.

Це--частина євангелії, що стосується матеріальних аспектів, і ми в неї віримо. Нехай же Господь благословить вас, ... щоб ви привели свої домівки в порядок. Якщо ви сплатили свої борги, якщо ви маєте заощадження, хай і невеликі, тоді нехай бурі шумлять у вас над головою, ви будете мати прихисток для вашої [сім'ї] і мир у ваших серцях”⁹.

Президент Рассел М. Нельсон також наголошував на благословеннях самозабезпеченості, коли вказав: “Працюючи з охотою, святі по-новому дивляться на те, ким

є і якою є їхня вічна цінність. Праведність, незалежність, ощадливість і самозабезпечення стають особистими цілями. Ці якості змінюють життя”¹⁰.

Так само, як складання мудрого бюджету домашніх коштів дає можливість окремим членам Церкви та сім'ям залишатися незалежними, розумний розподіл фінансів є ключовим у здатності Церкви діяти незалежно. Це є продовженням божественного наказу, даного через Джозефа Сміта—щоб “через [Господне] провидіння ... Церква могла стояти незалежною над усіма іншими створіннями, нижчими цілестіального світу”¹¹.

Це провидіння є особливо очевидним у наш час. Ми радіємо тому факту, що Церква досягла повної фінансової незалежності і здатна здійснювати свою місію, не маючи жодних боргів. Як заявляв Президент Хінклі: “Якщо ми не зможемо продовжувати, то будемо скорочувати наші програми. ... Ми не будемо брати в борг”¹².

Політика фінансового управління була визначена провідниками Церкви і ретельно застосовується під час складання щорічного бюджету і визначення витрат. Ця політика включає два прості й чіткі принципи:

- Перший: загальні витрати не перевищують прогнозованого доходу.
- Другий: бюджет на поточні витрати не збільшується з року в рік швидше, ніж очікуване зростання внесків десятини.

Третій принцип: ощадливе життя

Члени Церкви усвідомлюють той факт, що вони живуть у період катастроф, спричинених як діями людей, так і силами природи. Пророцтва про останні дні чіткі, і дуже мудро готуватися до майбутнього: можливого голоду, катастрофи, фінансової депресії або іншого непередбачуваного скрутного становища. Провідники Церкви часто радять членам Церкви жити ощадливо, створюючи домашній запас, що включає запас води, основних продуктів харчування, медикаментів, одягу та інших речей, що можуть знадобитися в екстреній ситуації. Членам Церкви також радять “поступово робити фінансовий запас, регулярно заощаджуючи частину свого доходу”¹³.

Той самий принцип матеріальної підготовки також застосовується на загальноцерковному рівні. Наприклад, зерносховища та склади, наповнені основними

Члени Церкви отримують допомогу в зберіганні сімейних фото в місцевих центрах сімейної історії. Пожертвування від десятини допомагають Церкві фінансувати роботу з сімейної історії в усьому світі.

запасами, необхідними в непередбачуваних ситуаціях, були засновані по всій Північній Америці. Церква також методично виконує настанову кожного року відкладати частину ресурсів, щоб бути готовими до будь-яких потреб, що можуть виникнути в майбутньому.

Відкладені гроші потім додаються до інвестиційних резервів Церкви. Вони інвестуються в акції та облигації; контрольні пакети в оподаткованих підприємствах (деякі з них сягають днів раннього періоду історії Церкви в Юті); комерційну, промислову та житлову нерухомість і сільськогосподарські підприємства. Церковними резервами управляють групи професійних працівників та незалежні радники. Ризики є диверсифікованими, відповідають мудрим та обережним принципам управління і сучасним принципам управління інвестиціями.

У притчі про таланти господар, який просив своїх слуг звітувати, насварив того слугу, який не інвестував гроші, довірені йому, а натомість закопав їх у землю. Він сказав тому слугі, що він “лукавий і лінивий”¹⁴ за

те, що не інвестував гроші, аби отримати відповідний фінансовий приріст. Відповідно до цього духовного принципу церковні фінансові резерви не просто собі лежать на непродуктивному банківському рахунку, але натомість використовуються там, де можуть дати фінансовий приріст.

Ці інвестовані фонди можуть використовуватися в часи труднощів для забезпечення постійної та неперервної роботи зі здійснення місії, програм, установ Церкви і у випадках непередбачених фінансових витрат. Фонди також необхідні для забезпечення додаткових фінансових ресурсів, необхідних для здійснення місії Церкви з підготовки до Другого пришестя Господа. Вони допомагатимуть у забезпеченні зростання Церкви на виконання пророцтва про те, що євангелії Ісуса Христа будуть навчати і Церкву буде встановлено в усіх країнах на землі. Ми передбачаємо, що велика частина цього зростання відбуватиметься в густонаселених країнах світу, які розвиваються. Постійно зростаюча кількість засобів буде необхідна для забезпечення тисяч будинків зборів, додаткових храмів та інших важливих ресурсів, щоб благословляти життя членів Церкви, де б вони не жили. Одним словом, усі ці фонди існують лише для однієї мети—здійснення божественно призначеної місії Церкви.

Четвертий принцип: у Господній спосіб

Павло застерігав святих у Коринті, щоб була їхня “віра ... не в мудрості людській, але в силі Божій!”¹⁵ Я краще зрозумів важливість цього принципу, коли мене покликали до Верховного єпископату Церкви.

Ми, єпископат, радимося разом, щоб вивчати питання з огляду особистої освіти, досвіду і напрацювань кожного з нас. Але кінцеві рішення приймаються в душі молитви й постійного пошуку одкровення щодо Господньої волі. В той час як ми обмірковуємо такі теми, як індикатори макроекономіки та фінансовий аналіз, наша кінцева мета—виконувати свої обов’язки у такий спосіб, аби втілювати задуми Господа і місію Церкви, запрошуючи всіх прийти до Христа. Ця мета може бути досягнена, і це може бути втілено лише через натхнення і силу Його священства. З огляду на настанову виконувати все в Господній спосіб, це покликання сповнює мене смиренням кожного дня.

Висновок

Деякі люди іноді кажуть про сьогоденну Церкву як про сильну, процвітаючу організацію. Можна сказати, що так і є, однак сила Церкви не може вимірюватися кількістю або красою будівель, фінансовою стабільністю чи кількістю нерухомого майна. Як одного разу сказав Президент Хінклі: “Коли все сказано і зроблено, єдиним справжнім багатством Церкви є віра її людей”¹⁶. Ключ розуміння Церкви—це “дивитися на неї не як на всесвітню корпорацію, а як на мільйони вірних членів Церкви, що збираються в тисячах церковних підрозділів по всьому світу, які ідуть за Христом і дбають одне про одного та про ближніх”¹⁷.

Іншими словами, головне в Церкві—це люди. Головне—це окремі члени Церкви, які поєднані між собою однаковими віруваннями і завітами. Вони є силою і майбутнім Церкви. Я глибоко вдячний за одкровення, дані Господом у перші роки Відновлення стосовно закону десятини, самозабезпечення і незалежності, ощадливого життя й забезпечення святих у Господній спосіб. Я свідчу, що ці принципи є джерелом великих духовних і матеріальних благословень для членів Церкви, їхніх сімей і Церкви в цілому. Ці принципи будуть і надалі скеровувати наші кроки й підтримувати місію Церкви аж до повернення Спасителя. ■

Адаптовано з виступу “Financing Faith: The Intersection of Business and Religion” (Фінансування віри: де перетинаються бізнес і релігія), виступаючого на Симпозіумі з історії Церкви 2018, що відбувся в Університеті Бригама Янга 2 березня 2018 року.

ПОСИЛАННЯ

1. Див., наприклад, 2 Нефій 1:20.
2. Учення і Завіти 119:4.
3. Gordon B. Hinckley, “Of Missions, Temples, and Stewardship”, *Ensign*, Nov. 1995, 53.
4. Учення і Завіти 120:1.
5. Девід А. Беднар, “Небесні отвори”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 20.
6. Gordon B. Hinckley, “Latter-day Saints in Very Deed”, *Ensign*, Nov. 1997, 85.
7. Мороній 10:32.
8. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 2.2.
9. Gordon B. Hinckley, “To the Boys and to the Men”, *Ensign*, Nov. 1998, 54.
10. Russell M. Nelson, “In the Lord’s Own Way”, *Ensign*, May 1986, 27.
11. Учення і Завіти 78:14.
12. Gordon B. Hinckley, “To the Boys and to the Men”, 54.
13. *Довідник 2*, 6.1.1
14. Див. Матвій 25:14–30.
15. 1 Коринтянам 2:5.
16. Gordon B. Hinckley, “The State of the Church”, *Ensign*, May 1991, 54.
17. “The Church and Its Financial Independence,” July 12, 2012, mormonnewsroom.org.

ЯК СТАТИ РОЗУМНОЮ І БЛАГОРОДНОЮ МАТІР'Ю

Ліліан Пагадуан-Вільямор

Мені було важко знайти мету в материнстві. Раптом запис у старому щоденнику змінив моє бачення.

Я завжди хотіла зробити великий внесок у науку. Під час навчання в Університеті Бригама Янга–Гаваї доктор Дуглас Оба, викладач, який був для мене великою підтримкою, познайомив мене зі світом молекулярної біології та біотехнології і багато чому навчив. Я навіть мала можливість працювати влітку інтерном в лабораторії молекулярної біології Університету Бригама Янга в Прово, шт. Юта, США.

Коли я поїхала додому на Філіппіни, то знайшла роботу в лабораторії з проведення аналізу ДНК у Філіппінському університеті. Найяскравішими моментами моєї роботи були різні громадські проекти, відвідування тренінгів та конференцій і схвальні відгуки місцевих та міжнародних наукових організацій про мої наукові статті. Я також почала навчання в аспірантурі. Робота приносила мені велике задоволення.

Пропрацювавши два роки, я уклала храмовий шлюб зі своїм другом дитинства. Невдовзі народилася наша перша дитина, і вперше у житті я відчула, як мені важко.

Я не знала, як мені все встигати: піклуватися про дитину, проводити час з чоловіком, не відставати в навчанні в аспірантурі, готувати проекти й документацію на основній роботі та виконувати церковні покликання. Я розповіла своєму чоловікові про свої труднощі і він лагідно порадив на якийсь час відкласти кар'єру. Я бачила певну мудрість у його пораді, але ще не була готова відмовитися від свого професійного життя.

Коли я була вагітна другою дитиною, виникла загроза передчасних пологів і через це мені приписали постільний режим. Нарешті я зрозуміла, що не в змозі робити все відразу. Я знала, що доведеться вибрати те, що буде кращим для мене і сім'ї. Після багатьох розмірковувань і молитов я вирішила залишити наукову роботу і натомість повністю присвятити свій час дітям.

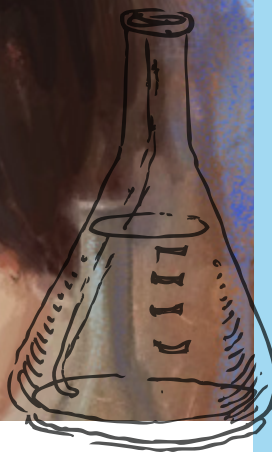
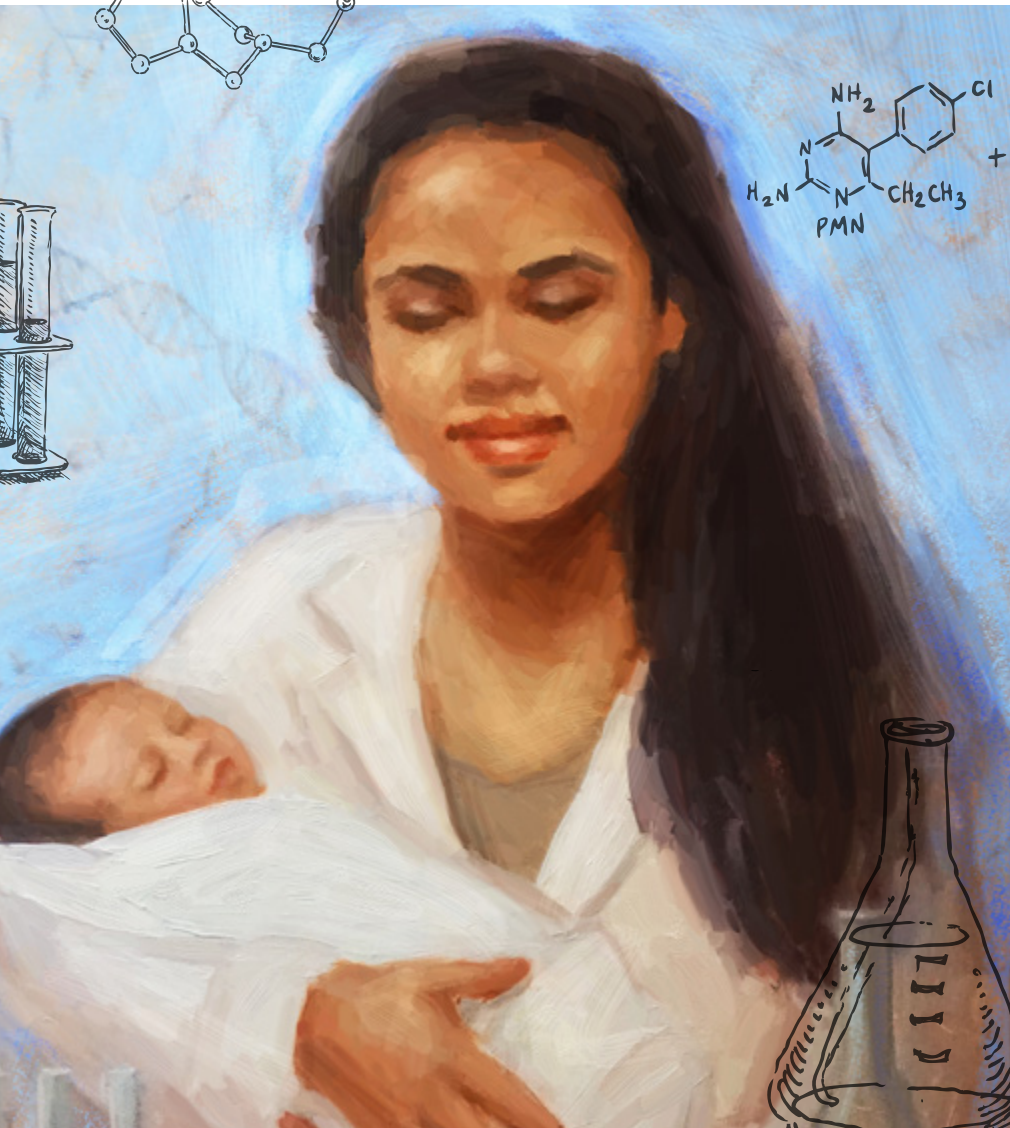
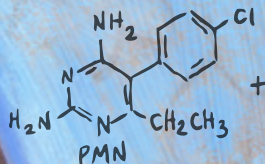
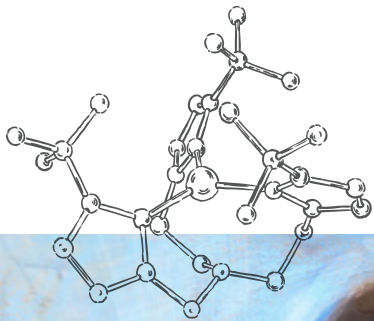
Я все життя готувалася до материнства, але ніколи не усвідомлювала, якої жертви вимагатиме це рішення. Я робила все можливе, щоб зберігати позитивне

ставлення, але часто відчувала сум через те, що моя робота і навчання в аспірантурі відкладаються. Я молилася Небесному Батькові, щоб Він дав духовні сили виконувати свою роль матері зі щирим серцем. Чоловік терпляче вислуховував мої занепокоєння. Він заохочував мене записувати думки і почуття у щоденник, який я вже певний час не вела через напружений графік життя.

Одного дня, поки діти спали, я вирішила проглянути свої старі щоденники. Коли я їх читала, то була вражена тим, як часто у підлітковому віці і вже будучи зрілою дівчиною я писала про своє бажання стати мамою. Один запис особливо мене зворушив: "Я буду намагатися досягати успіхів у академічному та духовному навчанні, щоб я могла бути розумною і благородною матір'ю своїм дітям".

Та яскрава думка була саме тим, чого я потребувала найбільше! Я відчула, як Дух свідчить мені, що я зробила правильний вибір для своєї сім'ї. Я зрозуміла, що моя освіта і робота мають приносити

користь не лише мені, але і моїм дітям. Моє свідчення і погляд на материнство з огляду вічності оновилися.

Я залишалася вдома з дітьми упродовж п'яти років. Згодом я закінчила навчання в аспірантурі й повернулася на роботу, коли діти трохи підросли. Я постійно навчаюся врівноважувати свій

обмежений час, виконуючи обов'язки на роботі, вдома і в церкві, але я знаю, все спрацює з Господньою допомогою. Я продовжую здобувати цінний досвід у "лабораторії життя" і знаходити радість та сенс у материнстві. ■

Автор живе в Метро Маніла, Філіппіни.

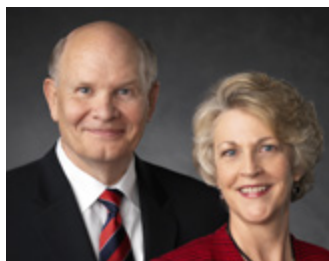
НАТХНЕННІ РІШЕННЯ

“Як тільки ви дізнаєтеся про Господню волю, ви можете рухатися вперед, аби досягти своєї особистої мети. Одна сестра може відчувати натхнення продовжити освіту й навчатися на медичному факультеті, що дозволить їй значною мірою змінювати життя пацієнтів та проводити медичні дослідження. Інша сестра може відчувати натхнення відмовитися від стипендії в престижному закладі й натомість започаткувати сім'ю набагато раніше, ніж це прийнято серед її однолітків, що дозволить їй справити значний і вічний вплив на своїх дітей уже зараз.

“Чи можливо, щоб дві жінки, які мають подібну віру, отримали такі різні відповіді на однакові основні питання? Звичайно! Те, що підходить одній жінці, може не підійти іншій. Ось чому так важливо, щоб ми не ставили під сумнів рішення, яке приймає кожен з нас, або натхнення, на основі якого ці рішення зроблено”.

Президент М. Рассел Баллард, діючий президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Women of Dedication, Faith, Determination, and Action” (Brigham Young University Women's Conference address, May 1, 2015), 4, womensconference.byu.edu.

Старійшина Дейл Г.
Ренлунд і сестра
Рут Л. Ренлунд

Старійшина Ренлунд
є членом Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

Прекрасний дар причастя

*Моліться, щоб вас було оновлено, коли ви приймаєте
причастя і згадуєте Спасителя.*

У квітні 2017 року у нас була нагода допомагати з проведенням днів відкритих дверей Паризького Французького храму перед його освяченням 21 травня 2017 року. На храмовій ділянці встановлено прекрасну статую *Крістус*. Це копія шедевру, створеного в 1838 році датським скульптором Бертелем Торвальдсеном. Ця статуя привертає найбільшу увагу серед зелених насаджень і є проголошенням нашої віри в Ісуса Христа всім, хто туди приходить. Велич, розмір і місце знаходження статуї зачаровують. Відвідувачів притягує це зображення воскреслого Господа, і вони часто хочуть постояти там, щоб сфотографуватися.

Статую часто називають *Христос Утішитель*. Утішитель—це той, хто утішає¹. Утішати—це надавати заспокоєння людині в час горя або смутку, розраджувати, підтримувати або виявляти співчуття². Для нас *Крістус* є уособленням цих божественних якостей Спасителя.

Оригінал статуї *Христос Утішитель* знаходиться в *Vor Frue Kirke*, церкві Богоматері в Копенгагені, Данія. Оточений статуями Дванадцятьох Апостолів, *Крістус* знаходиться в заглибленні у стіні, оточений двома колонами. Над і під статуєю написані відомі вірші з Біблії.

Христос Утішитель у церкві Божої Матері в Копенгагені, Данія.

Зверху на панелі над двома колонами є такі слова датською мовою: “DENNE ER MIN SØN DEN ELSKELIGE HØRER HAM”. Перекладається ця фраза так: “Це Син Мій Улюблений, Його слухайтеся!”

Ці слова були сказані Богом, нашим Небесним Батьком, коли Ісуса було переображено на горі перед Петром, Яковом та Іваном. Повністю цей вірш звучить так: “Та хмара ось їх заслонила, і голос почувся із хмари: Це Син Мій Улюблений, Його слухайтеся!” (Марк 9:7).

На п’єдесталі, на якому стоїть *Христос Утішитель*, містяться такі слова датською мовою: “KOMMER TIL MIG”. Перекладаються вони так: “Прийдіть до Мене”. З усіх слів, промовлених до нас Спасителем, фраза “Прийдіть до Мене” є найбільш благальною і важливою.

У повному вірші говориться: “Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені,—і Я вас заспокою!” (Матвій 11:28).

Оригінал цієї статуї *Христос Утішитель* передає нам запрошення Батька слухати Його

Єдинонародженого Сина і запрошення Сина прийти до Нього. У досконалій єдності Вони запрошують всіх слухати і приходити.

Це наш шлях назад, у небесний дім. “Ми віримо, що завдяки спокуті Христа все людство може бути спасеним через послухність законам і обрядам євангелії” (Уложення віри 1:3). Кожна людина може прийти до Ісуса Христа повною мірою лише тоді, коли приймає відновлену євангелію. Ми “прий[маємо] відновлену євангелію через віру в Ісуса Христа і Його Спокуту, покаяння, хрищення, прийняття дару Святого Духа і терпіння до кінця”³.

Вчення Христа

Це спільне послання про Батька і Сина. Вони хочуть, щоб усі діти Небесного Батька дотримувалися вчення Христа. Тож, аби просто уникнути плутанини, назва “вчення Христа” означає те ж саме, що і євангелія Христа.

Аби наголосити на єдності Батька і Сина в Їхньому

	2 Нефій 31	3 Нефій 9	3 Нефій 11	3 Нефій 27	Усього
Віра	1	2	4	1	8
Покаяння	5	4	4	3	16
Хрищення	10	0	13	3	26
Святий Дух	8	2	6	1	17
Витерпіти	3	0	0	3	6
Батько	14	5	20	25	64

посланні стосовно вчення Христа, давайте поглянемо на цю табличку.

Ми знаємо, що розділи, позначені тут (2 Нефій 31; 3 Нефій 9; 3 Нефій 11 і 3 Нефій 27) містять учення Христа. У цих розділах часто згадується про віру, покаяння, хрищення, Святий Дух і необхідність витерпіти до кінця. Кількість згадувань про кожен принцип вказується в таблиці. Як ви бачите, про віру згадується 8 разів; про покаяння—16; про хрищення—26 разів; про Святого Духа—17 разів, про те, щоб витерпіти до кінця—6 разів.

Однак несподіванкою можуть стати численні посилення на Батька в цих розділах, які ми також побачимо. В дійсності, саме про Нього згадується 64 рази, частіше ніж про хрищення⁴. Завдяки цьому ми можемо знати, що вчення Христа є ученням як Батька, так і Сина.

Давайте уважніше розглянемо кілька посилань, де згадується Батько:

“І Батько сказав: Покайтеся ви, покайтеся ви, і христіться в ім'я Мого Сина Улюбленого.

І ще, голос Сина дійшов до мене, кажучи: Той, хто хрищений в ім'я Мое, йому дасть Батько Святого Духа, як Мені; отже, слідуйте за Мною, і робіть те, що, як ви бачили, Я робив. ...

І я чув голос від Батька, Який казав: Так, слова Мого Улюбленого істинні й вірні. Той, хто витерпить до кінця, саме той буде спасений” (2 Нефій 31:11–12, 15).

Батько, Син і Святий Дух свідчать, що це—єдиний шлях.

На продовження слів Матвія, Батько і Син кажуть нам, що нам слід прийти до Христа і взяти на себе Його ярмо, бо ті тягарі, які ми несемо, можна зробити легкими, і ми можемо знайти спокій. Усі ми несемо тягарі. Це можуть бути тягарі гріха, смутку, залежностей, хвороб, вини або сорому. Якщо, маючи ці труднощі, ми звернемося до Христа, то здобудемо зцілення, надію і вітшення.

Учення Христа—віра, покаяння, хрищення і дар Святого Духа—за задумом не є одноразовою подією. Згідно з нашим віровченням, ми вдосконалюємося, коли постійно повністю покладаємося на вчення і заслуги Ісуса Христа (див. 2 Нефій 31:19). Це означає, що ми повторно робимо кроки в застосуванні вчення Христа протягом нашого життя. Кожен крок ґрунтується на попередньому кроці, і послідовно вони будуть повторюватися знову і знову.

Коли ми виявляємо віру, вона зміцнюється. Коли ми постійно намагаємося каятися, то вдосконалюємося. Ми можемо вдосконалюватися поступово: спочатку лише іноді відчувати Святого Духа, а потім перетворити Його на постійного супутника. Крім того, просуваючись дорогою життя, ми можемо отримувати знання про риси Ісуса Христа і розвивати такі ж якості⁵. Коли ми стаємо все більше подібними до Нього, наше серце змінюється і ми здатні витерпіти до кінця (див., наприклад, 2 Нефій 31:2–21; 3 Нефій 11:23–31; 27:13–21; Мороній 4:3; 5:2; 6:6; УЗ 20:77, 79; 59:8–9).

Легко помітити, як усі кроки в ученні Христа можуть повторюватися упродовж життя й на них воно може будуватися. А як же хрищення? Зрештою, всі ми христимося за себе лише один раз.

Причастя Господньої вечері

Аби відповісти на це запитання, нам слід звернутися до теологічного шедедру, написаного старійшиною Джеймсом Е. Талмейджем (1862–1933), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, під назвою *Уложення віри*. Вперше цю книгу було опубліковано в 1899 році й вона дає відповіді на багато запитань про Церкву і про її основоположні вчення наступним поколінням, які будуть читати і вивчати її.

У “Змісті” ми бачимо, що кожен розділ, крім вступного, присвячується одному з тринадцяти уложень віри⁶. Певні уложення віри розглядаються в більше ніж одному розділі, але кожен розділ присвячується одному уложенню віри.

Цікаво, що розділ 9, який називається “Причастя Господньої вечері”, розташований відразу ж за розділом, присвяченим Святому Духу⁷. Старійшина Талмейдж пов’яже його з четвертим уложенням віри.

На початку 9-го розділу старійшина Талмейдж

писав: “У ході нашого вивчення принципів та обрядів евангелії, про які йдеться в четвертому з Уложень віри, доречно приділити увагу причастю Господньої вечері, оскільки дотримання цього обряду вимагається від усіх, хто став членами Церкви Христа шляхом дотримання таких вимог, як віра, покаяння і хрищення водою та Святим Духом”⁸.

Пам’ятаючи про ці слова, ми можемо бачити, чому старійшина Талмейдж розглядає причастя у зв’язку з четвертим уложенням віри. Причастя—це наступний обряд, необхідний людині після того, як її конфірмовано членом Церкви.

Причастя—це наступний обряд, необхідний чоловікам після отримання Мелхиседекового священства.

Причастя—це наступний обряд, необхідний людині після отримання ендаументу в храмі.

Причастя—це наступний обряд, необхідний подружній парі після запечатування.

Причастя—це наступний обряд, необхідний нам. Причастя—це ключ до віри в Ісуса Христа, ключ до покаяння в гріху і до здатності відчувати Святого Духа в житті. Це той механізм, за допомогою якого ми оновлюємо завіти і благословення хрищення.

У *Довіднику 2* сказано: “Членам Церкви заповідано часто збиратися разом, щоб причащатися, аби завжди пам’ятати Спасителя і поновлювати завіти і благословення хрищення”⁹. Ви можете запитати: “Які благословення?” Напевне, тривале обдарування Святим Духом—це благословення хрищення. А очищувальна сила хрищення, одне з найчудовіших благословень, також оновлюється?

Розгляньмо ці слова президента Далліна Х. Оукса, першого радника у Першому Президентстві: “Нам заповідано покаятися у своїх гріхах, прийти до Господа зі скрушеним серцем і впокореним духом та прийняти причастя. ... Ми свідчимо про те, що ми бажаємо взяти на себе ім’я Ісуса Христа і завжди пам’ятати Його, і дотримуватися Його заповідей. Коли ми поновлюємо цей завіт, Господь поновлює очищувальну дію нашого хрищення. Завдяки цьому ми очищуємося і можемо завжди мати з нами Його Дух”¹⁰.

Але є і застереження, що “причастя було запроваджене не як особливий засіб для гарантованого відпущення гріхів”¹¹. Іншими словами, ви не можете свідомо грішити в суботу ввечері і сподіватися, що чудесним чином отримаєте прощення, прийнявши шматочок хліба і випивши ковток води в неділю. Покаяння—це більш глибокий процес, який вимагає розкаяння і полишення гріха. Заплановане покаяння є огидним для Спасителя.

Ми стаємо гідними очищувальної сили Ісуса Христа, коли гідно приймаємо причастя¹². Це той спосіб, за допомогою якого ми утримуємо себе “незаплямованими від світу” (УЗ 59:9). Причастя Господньої вечері правомірно слідує за хрищенням, повторно застосовуючи вчення Христа на шляху просування святих останніх днів до вдосконалення.

Нам треба йти цим шляхом, зробивши причастя обрядом, що йде після хрищення і прийняття Святого Духа. Підготовка до причастя вимагає вдумливості й уваги. Ви не можете сподіватися, що причастя стане духовним досвідом, якщо поспішаєте, посилаєте текстові повідомлення по телефону або іншим чином відволікаєтеся.

Тож приходьте раніше до церкви. Коли починається причасний гімн, зробіть усе можливе, аби зосередитися думками на Спасителі, Його Спокуті, Його любові і Його співчутті. Моліться, щоб вас було оновлено, коли ви приймаєте причастя і згадуєте Його.

Урок, здобутий у Руанді

У 1994 році у Руанді мав місце жахливий геноцид. Від 600 тис. до 900 тис. людей було вбито за період 60–90 днів.

Після того Церква заснувала філію в столиці країни, місті Кігалі. Філія розвивалася добре навіть за відсутності місіонерів повного дня. У 2011 році ми служили в Південносхідній Африканській території, коли дізналися, що, на жаль, наша реєстрація Церкви в Руанді була недійсною, а це означало, що ми, як Церква, існували незаконно. Ми також дізналися, що наш дім зборів, перебудований двоповерховий будинок, не відповідав нормам місцевого законодавства для проведення церковних зборів. Президентство території, порадившись безпосередньо з Кворумом Дванадцятьох Апостолів, прийняло болісне рішення закрити філію. Наші члени Церкви більше не могли збиратися на церковні збори.

Юристи в Кігалі, Солт-Лейк-Сіті і Йоганнесбурзі, ПАР, почали напружено працювати над вирішенням проблем. Тим часом святі постійно запитувати, коли вони знову зможуть збиратися разом. Минали місяці, але не було видно ні рішення проблем, ні розвитку подій в потрібному напрямку.

Через 10 місяців ми полетіли в Кігалі, щоб зустрітися з тими святими і спробувати підбадьорити їхній дух. Перед тим ми попросили, щоб це питання було внесено до списку храмової молитви під час щотижневої зустрічі Першого Президентства з Кворумом Дванадцятьох Апостолів.

У четвер перед нашою запланованою подорожжю з Йоганнесбурга до Кігалі ми помітили, що несподіваним рішенням уряд надав Церкві тимчасову реєстрацію в Кігалі. Пізніше, в четвер того ж тижня, комісія, яка наклала заборону, зробила виняток зі свого рішення. Святі в

Кігалі могли знову збиратися в нашій будівлі, не порушуючи закон.

То було диво! Членів Церкви швидко повідомили, що в неділю відбудуться збори філії. Ми приїхали в п'ятницю і запросили членів Церкви прийти до церкви. Коли настала неділя, всі члени Церкви—*всі*—і багато їхніх друзів прийшли в церкву. Вони прийшли рано, радіючи, що можуть знову бути разом. Коли благословляли і розносили причастя, всі ми відчували освіжаючий дух надзвичайного оновлення і очищення.

Ми згадуємо, що під час тих зборів думали про те, чому не відчуваємо такого самого духа, коли кожного тижня причащаємося. Ми поглянули на святих і зрозуміли, що вони відчували голод і спрагу за причастям. Їхня віра, старанність і терпеливість принесли благословення всім нам. Ми пообіцяли, що кожного разу, коли будемо причащатися знову, то згадуватимемо ту зустріч зі святими в Кігалі. Ми взяли зобов'язання, що також будемо прагнути благословень, приймаючи причастя.

Ви пригадуєте, що після того, як Спаситель запровадив причастя серед нефійців, Він сказав їм, що без причастя неможливо збудувати себе на Його камені. Він сказав:

“І Я даю вам заповідь, щоб ви робили так [приймали причастя]. І якщо ви завжди робитимете це, благословенні ви, бо ви збудовані на Моему камені.

А той серед вас, хто буде робити більше або менше, ті не збудовані на Моему камені, але збудовані на піщаній основі; і коли дощ падатиме, і ріки розіллються, і вітри подують, і вдарять по них, вони впадуть” (3 Нефій 18:12–13).

Причастя є прекрасним даром, який ми отримуємо кожної неділі і який допомагає нам долати земний шлях. Завдяки причастю в нашому житті починає діяти важлива складова Христового вчення, яка наближає нас до Спасителя, і завдяки якій ми відчуваємо Його любов та прощення у своєму житті. Ми кожного тижня вдячні за ці миті, які допомагають нам постійно бути зосередженими на Спасителі.

“Саме для мене”

Наша подруга у Південній Африці поділилася тим, як вона зрозуміла це. Коли Даян була ще ново-наверненою, вона відвідувала філію поблизу Йоганнесбурга. Одного разу в неділю, коли вона сиділа на зборах, через особливості в плануванні каплиці диякон не помітив її, коли розносив причастя. Даян засмутилася, але нічого не сказала. Інший член Церкви помітив недогляд і розповів про це президенту філії після зборів. Коли почалася Недільна школа, Даян запросили до порожньої класної кімнати.

Зайшов носій священства. Він став на коліна, благословив хліб і передав їй шматочок. Вона з'їла його. Він став на коліна знову і благословив воду і дав їй. Вона випила її. У Даян одна за одною промайнули дві думки: “О, він [носій священства] зробив це спеціально для мене”, а потім: “О, Він [Спаситель] зробив це спеціально для мене”. Завдяки причастю Даян відчула любов Небесного Батька саме до неї.

Її розуміння, що жертва Спасителя була саме для неї, допомогло відчути себе ближче до Нього і створило непереборне бажання утримувати це почуття у своєму серці не тільки в неділю, але й щодня. Вона зрозуміла, що хоча вона сиділа на зборах разом з іншими, щоб прийняти причастя, завіти, які вона оновлювала щонеділі, були її особистими завітами. Причастя допомогло і продовжує допомагати Даян відчувати силу Божої любові, розпізнавати руку Господа в її житті і наближатися до Спасителя¹³.

Наше запрошення не відрізняється від Моронієвого:

“Так, прийдіть до Христа, і вдосконалюйтеся в Ньому, і відриньте від себе всю безбожність; і якщо ви відринете від себе всю безбожність і любитимете Бога з усією вашою могутністю, розумом і силою, тоді Його благодаті буде достатньо вам, щоб через Його благодать ви могли бути досконалими в Христі; і якщо через благодать Бога ви будете досконалими в Христі, ви ніяк не зможете заперечувати силу Бога.

І ще, якщо ви через благодать Бога досконали в Христі і не заперечуєте Його силу, тоді ви освячені в Христі благодаттю Бога, через пролиття крові

Христа, яка є в завіті Батька для відпущення гріхів ваших, щоб ви стали святими, незаплямованими” (Мороній 10:32–33).

Це відбувається, коли ми застосовуємо вчення Христа, ставлячись до причастя, як до обряду, який є продовженням хрищення і прийняття Святого Духа. У цьому розумінні ми можемо покладатися “повністю на заслуги Того, Хто владний спасати” (2 Нефій 31:19). Ми також вдячні за причастя—за те, як воно навчає нас і нагадує нам кожного тижня, що саме наш Спаситель зробив для нас. Ми дуже вдячні Йому, бо знаємо, що Він викупив кожного з нас.

Коли Спаситель промовляв до нефійців, Він сказав, коли дощ, і вітер, і повінь розіллється. Він не сказав *якщо*. Насправді, дощ, вітер і повінь відбуваються в житті кожного. Однак Він сказав нам, як саме нам збудуватися на Його камені—дивитися на Нього, коли ми причащаємося (див. 3 Нефій 15:9; 18:1).

Настане час, коли в житті кожного з вас будуть сумніви—чи варто йти до церкви і приймати причастя. Якщо це ще не сталося з вами, то обов’язково станеться. Однак знайте: якщо ви будете прямувати в напрямку, вказаному Спасителем, і прийматимете причастя зі скрушеним серцем та упокореним духом,

на вас проллються благословення, щоб ви залишалися твердими й непохитними, збудованими на міцному фундаменті, яким є Ісус Христос. Ваше рішення чинити саме так впливатиме на вічність. Ви збудуете себе на Ісусі Христі, Який є Творцем і Виконавцем нашої віри. ■

З виступу “Come unto Christ” (Прийдіть до Христа), виголошеному на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга–Айдахо, 26 вересня 2017 року.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), “true.”
2. Див. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, “console”.
3. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), с. 1.
4. Згадується у різних формах: Йому/Він/Його.
5. Див. *Проповідуйте Мою євангелію*, розділ 6, сс. 121–134.
6. Див. James E. Talmage, *The Articles of Faith*, 12th ed. (1924), v–ix.
7. Див. Talmage, *Articles of Faith*, vi.
8. Talmage, *Articles of Faith*, 171.
9. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 2.1.2.
10. Даллін Х. Оукс, “Особливий свідок Христа”, *Ліягона*, квіт. 2001, с. 14.
11. Talmage, *Articles of Faith*, 175.
12. Див. Даллін Х. Оукс, “Причасні збори і причастя”, *Ліягона*, лист. 2008, сс. 17–20.
13. Див. Дейл Г. Ренлунд, “Щоб Я міг привести всіх людей до Себе”, *Ліягона*, трав. 2016, с. 41.

ПОКЛОНІННЯ У ВІК ЕЛЕКТРОНІКИ

Адам С. Олсон

Співробітник редакції церковних журналів

Однієї неділі під час рознесення причастя моя знайома президент Товариства допомоги приходу дістала свій смартфон, щоб прочитати “Живий Христос: Свідчення апостолів”. Отримавши натхнення від цього апостольського свідчення про Спасителя, вона відчула бажання відновити своє зобов'язання завжди пам'ятати Його.

Однак її позитивні відчуття розтанули через кілька днів, коли по пошті їй надійшов анонімний лист від одного з членів приходу. Автор критикував її за те, що вона показує поганий приклад, використовуючи смартфон під час причасних зборів. Вона була неприємно вражена.

Звичайно ж, вона не хотіла образити когось, використовуючи свій мобільний пристрій. Вона рідко користувалася ним у каплиці, і лише тоді, коли відчувала, що це доречно. Але після отримання цього листа вона почала сумніватися в собі.

Нове випробування

Кожне покоління має свої випробування. В одному дослідженні повідомляється, що у 2020 році кількість людей, які матимуть мобільний телефон (5,4 млрд.), переважатиме кількість людей, які матимуть водопостачання у своєму домі (3,5 млрд.)¹. Додайте до цього планшети, фаблети та інші подібні пристрої, і ви отримаєте світ, який бореться з питанням: Яким має бути “цифровий етикет”?

Поки батьки, провідники та вчителі

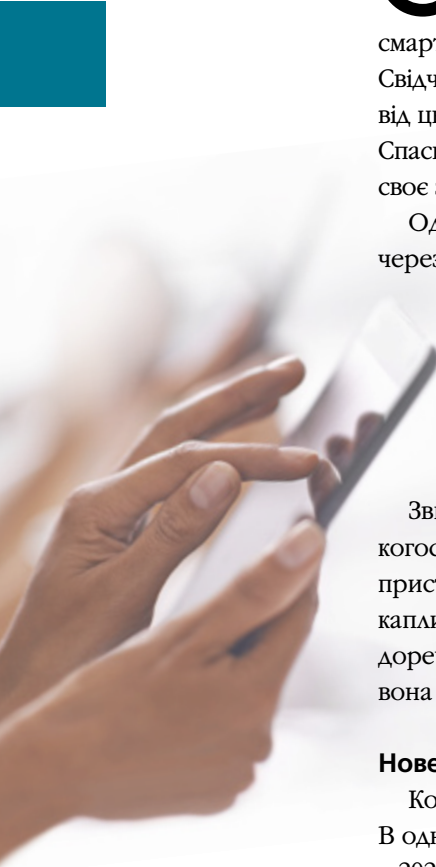
намагаються вирішити, яким має бути “цифровий етикет” на церковних заходах, через розбіжність у поглядах часом виникають конфліктні ситуації, спричинені застосуванням цифрових пристроїв на церковних зборах.

Провідники Церкви надали пораду, вказуючи на благословення і небезпеки використання технологій. Однак провідники Церкви не завжди дають чіткі настанови щодо того, що треба робити, а що ні, коли йдеться про євангельське життя (див. Мосія 4:29–30). Членам Церкви пропонується вивчити певне питання для себе і шукати скерування Святого Духа в прийнятті рішень. На жаль, як і у вищезгаданій ситуації, іноді ми приймаємо не лише позицію, але і критичне ставлення до тих, хто займає іншу позицію.

Натхненні Богом, використані Сатаною

Бог надав благословення технології для нашої користі та просування Його роботи². Тож у той час, як деякі члени Церкви неналежним чином використовують цифрові пристрої, старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав, що “нам слід не дозволяти страху перед помилками ставати перешкодою в отриманні величних благословень, які можуть надавати [електронні] пристрої”³. Нам потрібно навчитися використовувати їх належним чином і навчати своїх дітей робити те ж саме.

Мобільні пристрої допомагають членам Церкви вивчати євангелію, вести сімейну історію та храмову роботу і також ділитися

ФОН І ФОТОГРАФІЯ РУК, ЯКІ ТРИМАЮТЬ ПЛАНШЕТ, ВІД GETTY IMAGES

Три принципи належного використання пристроїв у каплиці.

евангелією. Наприклад, більше 3,5 млн. людей у січні 2018 року використовували додаток “Євангельська бібліотека”. Сукупний час їхнього навчання перевищує тисячу років.

Однак звертаючи увагу на благословення, провідники Церкви застерігали також про потенційні небезпеки, серед яких змарнований час, погіршення стосунків і потрапляння в пастку гріха⁴. Неналежне використання під час церковних заходів може відволікати нас та інших від поклоніння і навчання, які є важливими для розвитку наших стосунків з Богом.

Проте ці небезпеки не обмежуються виключно цифровими пристроями. “Деякі з цих пристроїв—як і будь-яке знаряддя в недосвідчених або позбавлених дисципліни руках,—можуть бути небезпечними,—навчав старійшина Рассел М. Баллард, діючий Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів.— ... Тобто немає жодної різниці в тому, як люди вирішують скористатися телевізором чи кінофільмами, чи навіть бібліотекою. Сатана завжди швидко показує негативну силу нових винаходів, щоб зіпсувати, зруйнувати і нейтралізувати будь-який позитивний вплив”⁵.

Мобільні пристрої під час причасних зборів

Зважаючи на потенційні благословення—а також на потенційні

небезпеки—цих цифрових пристроїв, як членам Церкви вирішувати, який підхід застосовувати? Джозеф Сміт запропонував підхід, що ґрунтується на силі принципів: “Я навчаю їх правильних принципів, і люди керують собою самі”⁶.

Отже, ми можемо проглянути принципи, які допоможуть у прийнятті рішень щодо використання мобільних пристроїв під час причасних зборів. Для проведення обговорення про належне використання цифрових пристроїв на уроці див. статтю брата Браяна К. Ештона, другого радника в генеральному президентстві Недільної школи, “Навчати з використанням технологій: залучення молоді у цифровий світ” на ст. 30 цього випуску.

Принцип 1: Мій вибір сприяє поклонінню.

Причасні збори призначаються для того, щоб “виявляти [нашу] відданість Всевишньому” (УЗ 59:10). Президент Даллін Х. Оукс, перший радник в Першому Президентстві, навчав, що під час зборів ми маємо бути зосередженими на оновленні своїх завітів та нашої віри в Господа Ісуса Христа і Його Спокуту⁷. Те, що ми вирішуємо робити на причасних зборах, має допомагати нам саме в цьому.

Якщо ми зосереджуємося саме на цьому, тоді, коли виникає потреба, ми можемо належним чином використовувати пристрої, щоб:

- *Поглибити поклоніння.* Член церкви може використовувати цифровий пристрій під час причасних зборів, щоб знайти уривок з Писань, співати гімни або занотовувати духовні враження.
- *Служити.* Єпископ може помічати, як хтось із нових або менш активних членів Церкви сідає на задні ряди каплиці під час причасних зборів. Тоді, якщо він відчуває спонукання, можна написати повідомлення провіднику місіонерської роботи, що слід привітати ту людину і запросити після зборів до класу “Основи евангелії”.
- *Забезпечувати зв'язок.* Лікарі, співробітники аварійних служб та інші професіонали, які можуть отримати негайний дзвінок, мають змогу брати участь у службі поклоніння, оскільки знають,

що їм при потребі зможуть додзвонитися на їхні мобільні пристрої.

Коли ми прагнемо зосереджуватися на Спасителі, важливо пам'ятати, що наші пристрої можуть допомагати у навчанні, але вони не спроможні вивчити щось за нас. Вони можуть давати нам інформацію для роздумів, але не думати замість нас. Вони навіть можуть допомагати нам не забувати помолитися, але молитва—це те, що ми маємо робити самостійно.

Старійшина Беднар навчав, що наші стосунки з Богом є реальними, а не віртуальними⁸. Ми не можемо активізувати їх, два рази клацнувши або завантаживши⁹. Тож коли президент Товариства допомоги, про яку ми згадували на початку цієї статті, за допомогою телефону хотіла зосередити свої думки на Христі, завіти, які вона оновлювала, стосувалися не телефону, а Христа. Подорож, яку допоміг розпочати її пристрій, мала закінчитися в її думках, її молитвах та її вчинках.

Принцип 2: Я мінімізую відволікання

Усі ми повинні намагатися так облаштувати своє оточення, щоб воно допомагало зосереджуватися на поклонінні й навчанні. Важливо мінімізувати відволікання. Цей принцип застосовується до багатьох ситуацій—від того, як ми ведемо розмови і вгамовуємо неслухняних дітей, до того, як ми використовуємо цифрові пристрої.

Є багато способів відволікатися на пристрій, створений настільки багатофункціональним. Очевидно, що коли ми переглядаємо відео, слухаємо музику або граємо в ігри, буде важко приділяти увагу причастю. Те ж саме стосується електронних повідомлень, текстових послань, соціальних медіа, результатів спортивних змагань і багатьох звукових сигналів та спливаючих вікон, що затягують нас у події, стосунки і розмови поза зборами. Усе це та інше більше може відволікати нас та інших людей, навіть тих, які сидять за кілька рядів від нас.

Тим, хто хоче повністю позбавитися відволікань на електронні пристрої, найкраще залишати їх вдома або виключати. Тим, хто використовує мобільні пристрої як допоміжні засоби під час поклоніння, але не хоче відволікати інших, можливо, достатньо поставити

пристрої на беззвучний режим, встановити їх на режим “не турбувати” або в режим “літак”¹⁰.

Принцип 3: Я зосереджуюся на своєму поклонінні.

Завжди буде те, що відволікає, і це не завжди електронні прилади. Це може бути неспокійне немовля, надокучлива комаха або шум транспорту з вулиці. На нас покладається основна відповідальність за те, що ми отримали від поклоніння. Тож якщо хтось забуває поставити свій телефон в режим “літак”, нам треба встановити себе в режим “ігнорувати відволікання”.

Президент Рассел М. Нельсон навчав: “Кожен член Церкви несе відповідальність за духовне збагачення, яке можуть дати причасні збори”¹¹.

Якщо ми помічаємо, що люди навколо нас використовують свої пристрої, нам потрібно бути дуже обережними, щоб не вважати, що вони роблять щось недоречне, лише тому, що це електронний пристрій. Якщо це дитина або хтось такий, за кого ми несемо відповідальність, тоді, згідно зі скеруванням Духа, буде доречно перевірити, як саме використовується пристрій. У іншому випадку ми намагаємося зосередитися на своєму поклонінні.

Навчатися разом

У своєму висловлюванні, яке охоплює всі ці принципи, президент Оукс радив: “На причасних зборах—а особливо під час проведення обряду причастя—ми маємо зосереджуватися на поклонінні та утримуватися від участі в усіх інших справах, особливо від такої поведінки, яка може заважати поклонятися іншим людям”¹².

Є багато інших принципів, які можуть скерувати нас у використанні цифрових пристроїв. Оскільки електроніка все більше стає невід’ємною частиною нашої культури, нам треба буде разом вирішувати питання, що ж є доречним. Оскільки кожна ситуація є унікальною, а технології будуть і надалі змінюватися, нам необхідно постійно аналізувати своє власне використання пристроїв з огляду на нові чи урізноманітнені перспективи майбутнього і бути готовими прощати інших, оскільки ми вчимося разом. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. “10th Annual Cisco Visual Networking Index (VNI) Mobile Forecast Projects 70 Percent of Global Population Will Be Mobile Users”, Feb. 3, 2016, newsroom.cisco.com.
2. Див. David A. Bednar, “Apostle Offers Counsel about Social Media”, *Ensign*, Jan. 2015, 17; *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe [1954], 18–19.
3. У Sarah Jane Weaver, “Elder Bednar Tells 2016 Mission Presidents Not to Fear Technology”, July 6, 2016, news.lds.org.
4. Див. “Elder Bednar Tells 2016 Mission Presidents”.
5. М. Рассел Баллард, “Ділитися евангелією за допомогою Інтернету”, *Ліягона*, червень 2008, Н1.
6. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 286.
7. Див. Даллін Х. Оукс, “Причасні збори і причастя”, *Ліягона*, лист. 2008, сс. 17–20.
8. Див. Девід А. Беднар, “Речі, як вони дійсно є”, *Ліягона*, черв. 2010, сс. 22–31.
9. Див. Scott D. Whiting, “Digital Detachment and Personal Revelation”, *Ensign*, Mar. 2010, 16–21.
10. Див. М. Рассел Баллард, “Будьте спокійними та знайте, що Я є Бог” (Духовний вечір Церковної системи освіти, 4 травня 2014 р.) lds.org/broadcasts.
11. Рассел М. Нельсон, “Поклоніння під час причасних зборів”, *Ліягона*, серп. 2004, с. 14.
12. Даллін Х. Оукс, “Причасні збори і причастя”, сс. 18–19.

Браян К. Ештон

Другий радник
у генеральному
президентстві
Недільної школи

Навчати з використанням технологій: **ЗАЛУЧЕННЯ МОЛОДІ У ЦИФРОВИЙ СВІТ**

*Як технології можуть бути союзником,
а не ворогом у класній кімнаті?*

Коли я відвідаю приходи й коли по всій Церкві, вчителі й провідники молоді часто запитують: “Що робити, аби електронні пристрої не відволікали під час уроку?” У той же час багато з найкращих учителів молоді, яких я бачив, починали урок з такої фрази: “Дістаньте ваші телефони і знайдіть ...” Тож я хотів би розповісти, чого я навчився про те, як допомагати молоді правильно і продуктивно користуватися сучасними технологіями під час навчання евангелії.

Пророцтва про технології

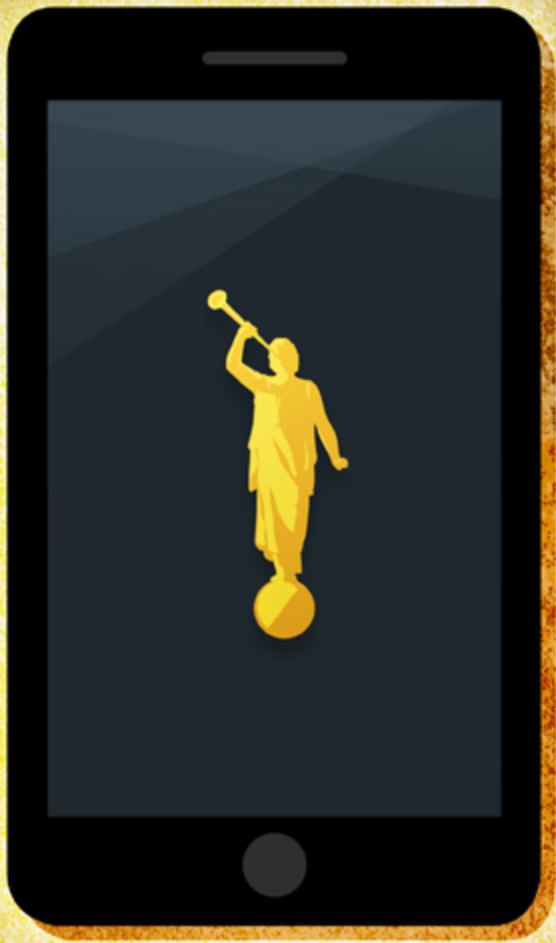
Пророки і апостоли казали нам про благословення технологій, розповідаючи, що Небесний Батько дав нам технології, аби допомогти в просуванні Його роботи швидшими темпами. У 1862 році Президент Бригам Янг (1801–1877) сказав: “Кожне відкриття науки та мистецтва, яке є справді істинним і корисним для людства, було дане шляхом прямого одкровення від Бога. ... Їх було дано з огляду на підготовку шляху до остаточної перемоги істини та викуплення землі від сили гріха і Сатани. Ми повинні користуватися перевагами всіх цих великих відкриттів ... і передати дітям досягнення в кожній галузі корисних знань, щоб вони були готові йти вперед і ефективно виконувати свою частину величної роботи”¹.

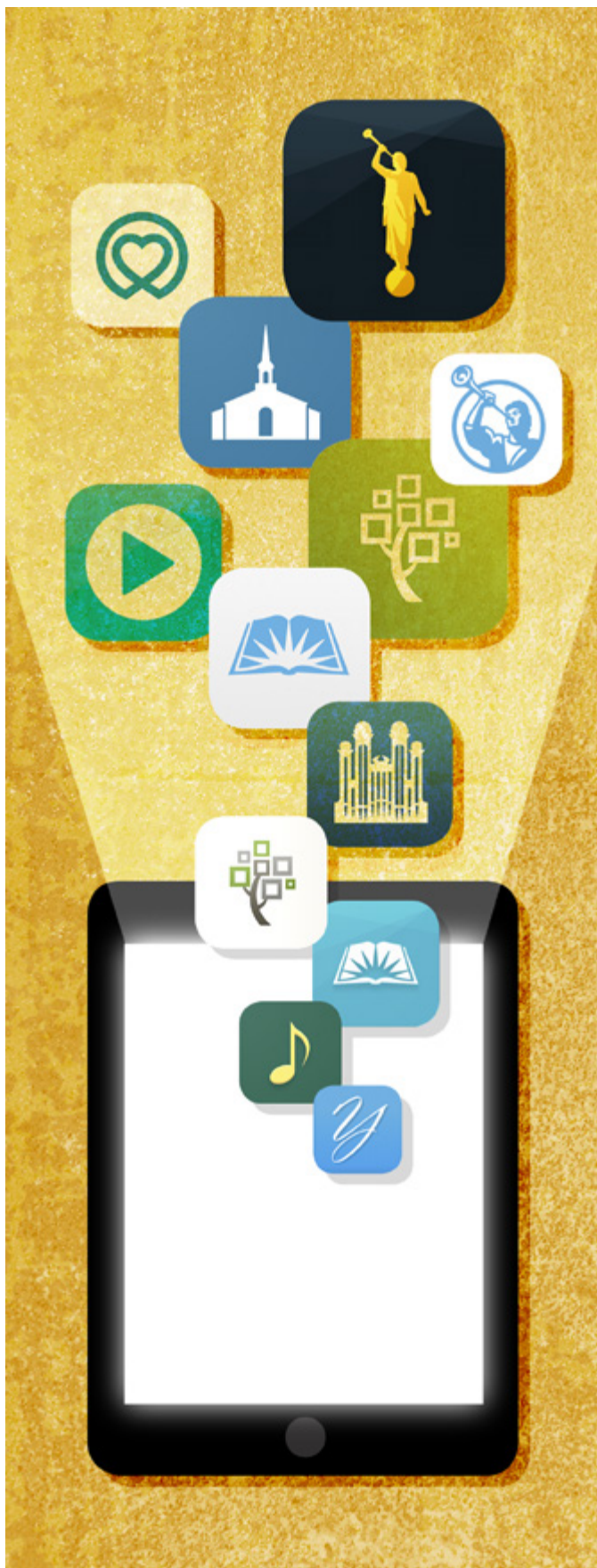
Використання цифрових пристроїв під час праведних заходів

У власному житті я значно поглибив вивчення евангелії шляхом використання Писань та інших матеріалів у мобільному додатку “Евангельська бібліотека”.

Наша молодь була підготовлена навчатися, навчати і проповідувати евангелію в повсякденному житті та у якості місіонерів повного дня з використанням технологій у такий спосіб, який ми лише починаємо розуміти. Оскільки супротивник намагається використовувати кожен хороший і позитивний винахід для своїх злочестивих цілей, надзвичайно важливо, щоб ми—батьки, провідники і вчителі—допомагали молоді навчатися застосовувати технології праведно і продуктивно з самого юного віку.

Дім—це найкраще місце для цього. (Батьки, які шукають допоміжну інформацію, можуть скористатися певними церковними матеріалами, вказаними на боковій вставці). Під час евангельського уроку виникають хороші можливості допомагати молоді використовувати цифрові пристрої для праведних цілей та відчувати в цей час Святого Духа. Ось кілька способів того, як вчителі та провідники можуть допомагати в цьому.

Встановіть правила, основані на принципах

Нехай правила використання цифрових пристроїв під час уроку будуть основані на принципах. Один ключовий принцип може бути таким: “Наша мета в класі—вивчати євангелію за допомогою Святого Духа. Використання цифрових пристроїв має допомагати в цьому, а не відволікати”. Це набагато ефективніше, ніж таке правило: “Ми не користуємося соціальними медіа під час уроку”. Це правило містить послання, що соціальні медіа—погані, в той час як принцип відкриває можливість використання соціальних медіа належним чином: наприклад, зв’язатися з тими, кого немає, щоб дати їм зрозуміти, що їхню відсутність помічають, і запросити їх прийти наступного тижня.

Ми завдаємо шкоди нашій молоді правилами, які кваліфікують певну поведінку як погану, в той час, як вона такою не є. Це створює плутанину щодо використання технологій за інших обставин і втрачається можливість навчати того, як належним чином користуватися технологіями. Правила, які ми встановлюємо на уроці за допомогою молоді, мають відповідати їхньому віку і зрілості.

Вчіться користуватися технологіями

Не дозволяйте, щоб особисті страхи або брак розуміння того, як користуватися технологіями, заважали молоді належним чином користуватися цифровими пристроями. В одному приході розповідали, що було проведено навчання для вчителів, присвячене тому, як користуватися цифровими пристроями для вивчення євангелії. Було помічено, що коли вчителі вдосконалювалися у використанні технологій, вони також з більшим ентузіазмом ставилися до використання цифрових пристроїв для вивчення євангелії, і питання про те, що цифрові пристрої відволікають увагу в класі, зникло само по собі.

Зробіть уроки інтерактивними

Я помітив, що найкращий спосіб допомогти студентам правильно користуватися технологіям—це зробити уроки інтерактивними і включати застосування цифрових пристроїв до планів уроку. Я рідко бачу, щоб учні неналежним чином користувалися мобільними телефонами, коли вчитель ставить натхненні запитання, студенти активно включаються в урок і відчують любов учителя та присутність Святого Духа.

Там, де це відбувається, вчитель часто починає урок натхненним запитанням, а потім просить молодь, часто поділивши її на маленькі групи, знайти відповідь на запитання в Писаннях і словах пророків. Упродовж усього уроку вчитель просить клас шукати уривки з Писань, вивчати виступи з генеральної конференції, дивитися церковні відео і обговорювати те, що вони дізналися. Чим більше молодь долучається до навчального процесу, тим більша ймовірність того, що вони належним чином користуватимуться цифровими пристроями.

Тримайте баланс

Коли ми користуємося на уроці технологіями, важливо пам'ятати, що використання нами технологій має бути збалансованим. Ми повинні бути уважними і певними, що технології не перетворюються на урок чи не заважають відчувати Святого Духа.

Крім того, у деяких учнів немає цифрових пристроїв, і вони не повинні почуватися поза увагою. За винятком перегляду церковних відео, необхідно, щоб вправи, які можуть виконуватися на цифрових пристроях у класі, могли також виконуватися за використання паперових Писань і примірників церковних журналів.

Більше того, іноді цифрові пристрої можуть бути недоречними. Наприклад, коли студенти або вчителі свідчать, було б розумно, якби вчителі лагідно попросили студентів відкласти мобільні телефони і просто відчувати, чого їх навчає Дух.

Виявляти терпіння

І останнє, деяким молодим людям потрібен час, щоб навчитися використовувати цифрові пристрої в класі належним чином. Подібний до Христа вчитель у будь-якому класі виявляє терпіння і любов до тих, хто має труднощі.

Технології: допомога, а не загроза

Якщо ми допомагаємо молоді використовувати технології належним чином, це благословлятиме їх упродовж усього життя і може покращити наші уроки. Старійшина Річард Г. Скотт (1928–2015), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, казав: "Технології, якщо їх розуміти і використовувати у праведних цілях, мають бути не загрозою, а допомогою в духовному спілкуванні"².

Ми, генеральне президентство Недільної школи, запрошуємо вчителів застосовувати технології під час уроків і зробити все можливе, аби допомогти молоді користуватися технологіями для праведних цілей. Якщо ви будете просити Небесного Батька допомогти вам у цьому, Він відповість на ті молитви. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 18–19.
2. Річард Г. Скотт, "Заради миру в домі", *Ліягона*, трав. 2013, с. 30.

НАЛЕЖНЕ ВИКОРИСТАННЯ ТЕХНОЛОГІЙ

Брат Браян К. Ештон розповідає, що домівка є найкращим місцем, де навчають праведно застосовувати технології. Наступні ресурси можуть допомагати окремим людям, батькам і сім'ям прийняти рішення щодо того, як використовувати існуючі технології належним чином:

- *Запобіжні заходи при користуванні технологіями.* Хоча дані настанови написані для місіонерів, цю брошуру можна пристосувати для використання вдома. Вона доступна 28 мовами в додатку Євангельська бібліотека або в друкованому вигляді в розподільчих центрах чи в інтернет-магазинах.
- Перелік уроків для домашнього сімейного вечора про уникання порнографії, у тому числі про те, як вибирати хороші медіа, можна знайти на сайті: overcomingpornography.org/resources (доступний 10 мовами).
- Настанови щодо сімейних обговорень на тему соціальних медіа висвітлені в "Families Should Discuss How to Use Social Media in Righteous Ways," at lds.org/go/81833a (доступний 10 мовами), або в статті старійшини Девіда А. Беднара, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Наповнити землю, немов потом, через соціальні медіа" у серпневому номері *Ліягони* за 2015 рік.

РОЗДІЛ 6

Даром і силою Бога

Це шостий розділ нової чотири томної історії Церкви під заголовком Святи: Розповіді про Церкву Ісуса Христа в останні дні. Книга недовзі буде надрукована 14 мовами, доступна в додатку Gospel Library в розділі Church History та он-лайн на сайті www.lds.org. У розділі 5, опублікованому в липневому номері, розповідається про втрату 116 сторінок перекладу Книги Мормона в 1828 році.

Коли влітку 1828 року Джозеф повернувся у Гармоні, Мороній знову з'явився і забрав у нього пластини. “Якщо ти будеш достатньо смиреним та сповненим каяття,—сказав ангел,—ти отримаєш їх знову двадцять другого вересня”¹.

Відчуття провини бентежило розум Джозефа². Він знав, що зробив неправильно, коли не послухався волі Бога і віддав рукопис Мартіну. Тепер Бог більше не довіряв йому пластини і тлумачі. Він відчував, що заслуговує на будь-яке покарання, яке небеса пошлють на нього³.

Обтяжений своєю провинною та відчуваючи розкаяння, він став навколішки, щоб сповідатися у своїх гріхах та благати про прощення. Він обмірковував, що саме зробив неправильно і що може зробити краще, якщо Господь знову дозволить йому перекладати⁴.

Одного дня у липні, коли Джозеф прогулювався неподалік від свого дому, перед ним з'явився Мороній. Ангел передав йому тлумачі, і Джозеф побачив у них божественне послання: “Діяння, і замисли, і наміри Бога не можуть бути зруйнованими, не можуть вони також зійти нанівець”⁵.

Слова були втішливими, але далі прозвучав і докір. “Якими суворими були тобі заповіді,—сказав

Господь.—Тобі не слід було боятися людини більше, ніж Бога”. Він наказав Джозефу бути обережнішим із священними речами. Літопис на золотих пластинах був важливішим, ніж репутація Мартіна чи бажання Джозефа догодити людям. Бог підготував їх, аби відновити Свій давній завіт і навчити всіх людей, щоб вони, дбаючи про своє спасіння, поклалися на Ісуса Христа.

Господь закликав Джозефа пам'ятати про Його милість. “Покайся в тому, що ти зробив,—наказав Він,—і ти все ще є обраним”. І знову Він покликав Джозефа бути Його пророком та провидцем. Проте Він попередив, що Джозеф має прислухатися до Його слова.

“Якщо ти не зробиш цього,—заявив він,—тебе буде звільнено і ти станеш таким, як усі інші люди, і не буде в тебе більше дару”⁶.

Тієї осені батьки Джозефа відправилися на південь, до Гармоні. Минуло вже майже два місяці, як Джозеф поїхав з їхнього дому у Манчестері, і вони нічого не чули від нього. Вони турбувалися, що трагічні події, які сталися влітку, спустошили його. Усього за кілька тижнів він втратив свою першу дитину, ледве не втратив дружину і втратив рукопис. Вони хотіли переконатися, що з ним та Еммою все було гаразд.

Коли Джозеф старший та Люсі майже за милю (приблизно 2 км) до місця, куди вони їхали, побачили Джозефа, який стояв там на дорозі і виглядав спокійним та щасливим, вони сповнилися радістю.

Він розповів їм про втрату довіри Бога, покаяння у своїх гріхах та отримання одкровення. Докір Господа викликав у нього гострий біль, але, подібно до пророків давнини, він записав одкровення, щоб інші могли прочитати його. Це вперше він записав слово Господа до нього.

Джозеф також сказав своїм батькам, що після того Мороній повернув тлумачі та пластини. Джозеф розповів, що ангел, здавалося, був задоволеним. “Він сказав мені, що Господь любить мене за мою відданість та смиренність”.

Літопис тепер безпечно зберігався у домі, схований у скрині. “Для мене зараз пише Емма,—сказав їм Джозеф,—але ангел заповнив, що Господь когось пришле писати для мене, і я вірю, що так воно і буде”⁷.

Наступної весни Мартін Гарріс прибув до Гармоні з поганими новинами. Його дружина подала позив у суд, стверджуючи, що Джозеф був шахраєм, який прикидався, що робить переклад із золотих пластин. Тепер Мартін очікував на виклик до суду, щоб свідчити там. Він мав заявити, що Джозеф ошукав його, або ж Люсі звинуватить в обмані і його⁸.

Мартін наполягав, щоб Джозеф дав йому більше доказів того, що пластини дійсно існували. Він хотів розповісти у суді все про переклад, але його непокоїло, що люди не повірять йому. Зрештою Люсі все обшукала у домі Смітів, але літопису так і не знайшла там. І хоча Мартін два місяці був писарем у Джозефа, він також ніколи не бачив пластини і не міг свідчити про те, що вони були у того⁹.

З цим запитанням Джозеф звернувся до Господа й отримав відповідь для свого друга. Господь не буде вказувати Мартіну, що казати у суді, і Він не надасть йому більше доказів до того, як Мартін не вибере виявляти віру та бути смиренним. “Ось, якщо вони не повірять Моїм словам, вони не повірять тобі, Моему слугі Джозефу,—сказав Він,—навіть якби було можливо, щоб ти показав їм усі ці речі, які Я довірив тобі”.

Однак Господь обіцяв поставитися до Мартіна милостиво, якщо той зробить так, як Джозеф зробив влітку,—упокорить себе, довірившись Богу, і навчиться зі своїх помилок. У певний час три вірних свідки побачать пластини і, за словами Господа, Мартін зможе бути одним з них, якщо він припинить шукати схвалення від інших¹⁰.

І на завершення Своїх слів Господь заявив наступне: “Якщо це покоління не закамає серцями своїми,—сказав Він,—Я встановлю Свою Церкву”¹¹.

Джозеф обмірковував ці слова, коли Мартін переписував це одкровення. Потім вони з Еммою слухали, коли Мартін читав його, щоб переконатися у правильності записаного. Під час читання у кімнату зайшов батько Емми і став слухати. По закінченню він запитав, чіми були ті слова.

“Це слова Ісуса Христа”,—пояснили Джозеф та Емма.

“Я вважаю все це обманом,—сказав Айзек.— Припиніть це”¹².

Не зважаючи на батька Емми, Мартін забрав копію одкровення і сів у поштову карету, щоб їхати додому. Він приїхав у Гармоні, прагнучи доказів про існування пластин, а повернувся з одкровенням, яке свідчило про їхню реальність. Він не міг скористатися ним у суді, але повернувся у Пальміру, переконаний, що Господь знав про нього.

Пізніше, коли Мартін стояв перед суддею, він приніс просте і переконливе свідчення. З рукою, піднятою до небес, він свідчив про істинність золотих пластин і заявив, що він сам віддав Джозефу п'ятдесят доларів на виконання Господньої роботи. Через відсутність доказів за звинуваченням Люсі суд закриття справу¹³.

А тим часом Джозеф продовжував перекладати,

молячись про те, щоб Господь скоріше послав йому іншого писаря¹⁴.

Вдома у Манчестері, у батьків Джозефа, зупинився молодий чоловік на ім'я Олівер Каудері. Олівер був на рік молодший за Джозефа, і восени 1828 року почав навчати у школі, яка знаходилася на відстані біля милі на південь від ферми Смітів.

Вчителі часто жили у сім'ях своїх учнів, і коли до Олівера дійшли чутки про Джозефа і золоті пластини, він поцікавився, чи може пожити у Смітів. Спочатку він дізнавався про деякі подробиці від сім'ї. Однак викрадений рукопис та місцеві плітки настільки втомили Смітів, що вони нічого не розказували¹⁵.

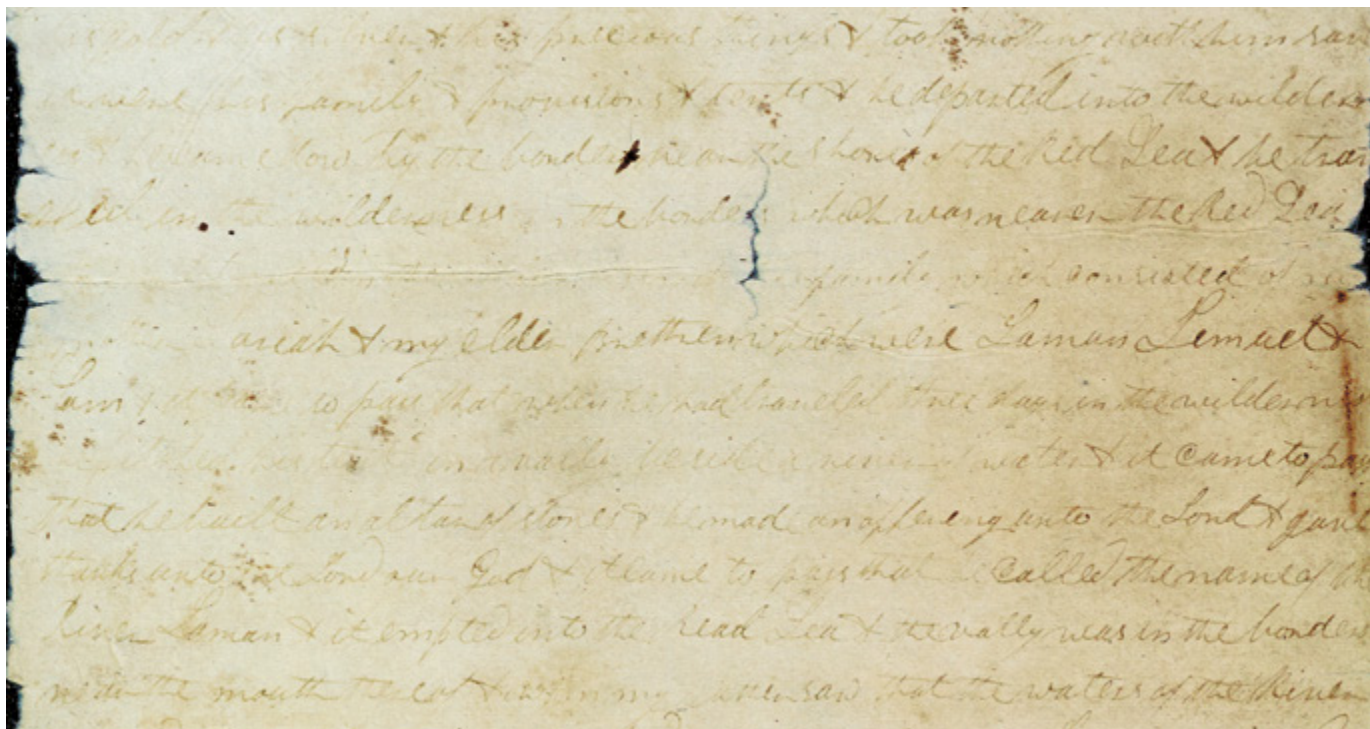
Але взимку 1828–1829 років, коли Олівер навчав дітей Смітів, він завоював довіру господарів. Приблизно у цей час Джозеф старший повернувся з подорожі у Гармоні з одкровенням, у якому проголошувалося, що Господь вже скоро розпочне дивовижну роботу¹⁶. На той момент Олівер вже довів, що щиро шукає істину, і батьки Джозефа розповіли йому про божественне покликання свого сина¹⁷.

Їхня розповідь захопила Олівера, і в нього виникло палке бажання допомагати з перекладом. Так само, як і Джозефа, Олівера не задовольняли сучасні церкви, і він вірив у Бога чудес, Який все ще відкриває Свою волю людям¹⁸. Але Джозеф і золоті пластини були далеко, і Олівер не знав, як він міг допомогти у роботі, залишаючись у Манчестері.

Одного весняного дня, коли дощ з силою барабанив по даху будинку Смітів, Олівер сказав сім'ї, що коли закінчиться навчання у школі, він хоче поїхати у Гармоні, щоб допомагати Джозефу. Люсі та Джозеф старший порадили йому запитати Господа, чи його бажання було правильним¹⁹.

Олівер, пішовши до свого ліжка, помолився на самоті, щоб дізнатися, чи те, що він почув про золоті пластини, було істинним. Господь показав йому у видінні золоті пластини і те, як Джозеф намагається перекласти їх. Він відчув спокій і тоді вже знав, що повинен запропонувати себе Джозефу як писаря²⁰.

.....
*Літопис знову і знову
свідчив про Ісуса Христа
і Олівер бачив, як пророки
керували церквою в давнину
і як прості чоловіки
та жінки виконували
роботу Бога.*
.....

Олівер Каудері був писарем під час перекладу цих сторінок Книги Мормона.

Олівер нікому не сказав про свою молитву. Але як тільки закінчилося навчання у школі, він та Сем'юел, брат Джозефа, відправилися пішки у Гармоні, а туди було більше ніж 100 миль. Дорога була холодною і багнистою від весняного дощу, і доки вони добралися з Сем'юелом до домівки Джозефа й Емми, Олівер відморозив собі палець на носі. Однак він дуже бажав познайомитися з цією парою й особисто побачити, як Господь діяв через молодого пророка²¹.

Коли Олівер прибув до Гармоні, то відчував себе так, неначе він завжди був там. Джозеф розмовляв з ним до пізньої ночі, слухаючи його історію та відповідаючи на його запитання. Було зрозуміло, що Олівер мав хорошу освіту, і Джозеф із задоволенням прийняв його пропозицію бути йому за писаря.

Після прибуття Олівера першочерговим завданням Джозефа було знайти безпечне місце для роботи. Він попросив Олівера скласти контракт, у якому Джозеф обіцяв своєму тестю платити за маленький дерев'яний дім, у якому жили він з Еммою, а також за хлів, землю для фермерської роботи та джерело, що було неподалік²². Турбуючись про добробут доньки, батьки Емми погодилися на ці умови та пообіцяли допомогти розвіяти страхи сусідів стосовно Джозефа²³.

Тим часом Джозеф та Олівер почали перекладати. Вони добре працювали разом, іноді цілими тижнями,

часто разом з Еммою, яка у тій самій кімнаті займалася своїми щоденними справами²⁴. Іноді Джозеф перекладав, дивлячись через тлумачі і читаючи англійською письмена з пластин.

Часто для нього було зручніше користуватися одним каменем провидця. Він клав камінь провидця у свій капелюх, прикладав до нього своє обличчя, щоб унеможливити потрапляння зовнішнього світла, і вдивлявся у камінь. Світло від каменя сяяло у темряві, і з'являлися слова, які Джозеф диктував, а Олівер швидко їх записував²⁵.

За вказівкою Господа Джозеф не намагався знову перекладати те, що він втратив. Замість цього він та Олівер продовжували перекладати літопис далі. Господь відкрив йому, що Сатана спокусив злочестивих людей забрати рукопис, змінити слова і використати їх, аби посіяти сумніви стосовно перекладу. Але Господь запевнив Джозефа, що Він надихнув давніх пророків, які підготували пластини, включити іншу, повнішу розповідь того, що було у втраченому рукописі²⁶.

“Я розстрою плани тих, хто змінив Мої слова,—сказав Джозефу Господь.— Я покажу їм, що Моя мудрість більша за підступність диявола”²⁷.

Олівер був у захопленні від того, що був писарем для Джозефа. День за днем він слухав, як його друг диктує складну історію двох великих цивілізацій, нефійців і ламанійців. Він дізнався про праведних та злочестивих царів, про людей, які були у полоні, і як їх було

звільнено з нього, про давнього пророка, який використовував камені провидця, аби перекласти літописи, знайдені на полях, вкритих кістками. Подібно до Джозефа, той пророк був одкровенителем та провидцем, благословенний даром і силою Бога²⁸.

У літописі знову і знову свідчили про Ісуса Христа, і Олівер бачив, як пророки керували давньою церквою і як звичайні чоловіки та жінки виконували роботу Бога.

Однак Олівер все ще мав багато запитань стосовно роботи Господа і бажав знайти відповіді. Джозеф спробував отримати для нього одкровення через Урім і Туммім, й Господь відповів. “Якщо ви проситимете у Мене, ви отримаєте,—проголосив Він.— Якщо ти питатимеш, то ти знатимеш таємниці, величні й дивовижні”.

Господь також порадив Оліверу пам’ятати про свідчення, яке він отримав перед тим, як прибути у Гармоні, про яке він нікому не розповідав. “Хіба Я не промовляв мир твоєму розуму стосовно цього? Яке більше свідчення ти можеш мати, ніж від Бога?—запитав Господь.— Якщо Я сказав тобі те, що жодна людина не знає, хіба не отримав ти свідчення?”²⁹

Олівер здивувався. Він негайно розповів Джозефу про свою молитву на самоті та про божественне свідчення, яке він отримав. Як він стверджував, ніхто не міг знати про це, крім Бога, і тепер він знав, що робота була істинною.

Вони повернулися до роботи, і Олівер почав розмірковувати над тим, чи зміг би він також перекладати³⁰. Він вірив у те, що Бог для Своєї роботи може використовувати знаряддя, подібні до каменів провидця, і він сам інколи використовував лозу, щоб знайти воду або мінерали. Однак він все ще не був упевненим, що використовував свою лозу силою Бога. Процес одкровення все ще був для нього таємницею³¹.

Джозеф знову поставив Господу запитання, що були у Олівера, і Господь сказав Оліверу, що у нього була влада отримувати знання, якщо він попросить з вірою. Господь підтвердив, що лоза Олівера функціонувала саме силою Бога, подібно до жезла Аарона у Старому Завіті. Після цього Він більше навчив Олівера про

одкровення. “Я скажу тобі у твоєму розумі й у твоєму серці, через Святого Духа,—проголосив Він.— Тепер ось, це є дух одкровення”.

Він також сказав Оліверу, що той міг би перекладати літопис, як Джозеф це робив, якщо покладатиметься на віру. “Пам’ятай,—сказав Господь,—що без віри ти не можеш нічого зробити”³².

Після цього одкровення Олівер був радий перекладати. Він наслідував приклад Джозефа, але коли слова відразу не з’явилися, він розчарувався і збентежився.

Джозеф помітив, що його другу було важко, і співчував йому. У нього зайняло час, щоб налаштувати своє серце і розум на труд перекладу, але, здавалося, Олівер гадав, що йому це вдасться швидко. Недостатньо було мати духовний дар. Йому потрібно було довго його розвивати та удосконалювати, щоб використовувати для Божої роботи.

Невдовзі Олівер перестав перекладати і запитав Джозефа, чому йому це не вдалося.

Джозеф запитав Господа. “Ти вважав, що Я дам це тобі, тоді як ти не взяв на думку нічого, крім того, щоб просити Мене,—відповів Господь.—

Ти повинен з’ясувати це повністю своїм розумом; потім ти повинен спитати Мене, чи це правильно”.

Господь навчав Олівера бути терплячим. “Нема в тому необхідності, щоб ти перекладав тепер,—сказав Він.— Робота, яку тебе покликано виконувати—це писати для Мого слуги Джозефа”. Він пообіцяв Оліверу пізніше дати іншу нагоду перекладати, але зараз він був писарем, а Джозеф—провидцем³³. ■

Повний перелік цитованих робіт можна знайти англійською на сайті saints.lds.org.

Слово *Тема* у посиланнях вказує на додаткову інформацію он-лайн на сайті saints.lds.org.

ПОСИЛАННЯ

1. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, [9].
2. Див. Учення і Завіти 10:2 (Revelation, Spring 1829, на josephsmithpapers.org).
3. Див. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, [5]–[7].
4. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, [8]–[9].
5. Учення і Завіти 3:1 (Revelation, July 1828, на josephsmithpapers.org); Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, [8]–[9]; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 10, у *JSP*, H1:246 (draft 2).
6. Учення і Завіти 3 (Revelation, July 1828, на josephsmithpapers.org); Joseph Smith History, circa Summer 1832, [6], у *JSP*, H1:16; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, [8]–[9].

7. Lucy Mack Smith, History, 1845, 138; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, [8]–[11].
8. Preface to Book of Mormon, circa Aug. 1829, у *JSP*, D1:92–94; “Testamoney of Martin Harris”, Sept. 4, 1870, [4], Edward Stevenson Collection, Church History Library; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, [5]; Historical Introduction to Revelation, Mar. 1829 [DC 5], у *JSP*, D1:14–16.
9. “Testamoney of Martin Harris”, Sept. 4, 1870, [4], Edward Stevenson Collection, Church History Library; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 6, [9]; book 8, [5].
10. Учення і Завіти 5 (Revelation, Mar. 1829, на josephsmithpapers.org).
11. Revelation, Mar. 1829 [DC 5], у *JSP*, D1:17.
12. Isaac Hale, Affidavit, Mar. 20, 1834, у “Mormonism”, *Susquehanna Register, and Northern Pennsylvanian*, May 1, 1834, [1]; “considered” in original changed to “consider”.
13. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, [6]–[7].
14. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, [11].
15. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, [12]; “Mormonism”, *Kansas City Daily Journal*, June 5, 1881, 1; Morris, “Conversion of Oliver Cowdery”, 5–8.
16. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, [12]; Knight, *Reminiscences*, 5; Учення і Завіти 4 (Revelation, Feb. 1829, на josephsmithpapers.org); див. також Darowski, “Joseph Smith’s Support at Home”, 10–14.
17. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, [12].
18. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:15.
19. Учення і Завіти 6 (Revelation, Apr. 1829–A, на josephsmithpapers.org); Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 7, [12]; book 8, [1].
20. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 15, у *JSP*, H1:284 (draft 2); Joseph Smith History, circa Summer 1832, [6], у *JSP*, H1:16; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, [1]; див. також Учення і Завіти 6:22–23 (Revelation, Apr. 1829–A, на josephsmithpapers.org).
21. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, [3]–[4]; Joseph Smith History, circa Summer 1832, [6], у *JSP*, H1:16.
22. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, [4]; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 13, у *JSP*, H1:276 (draft 2); Agreement with Isaac Hale, Apr. 6, 1829, у *JSP*, D1:28–34; Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:14.
23. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 18, у *JSP*, H1:296 (draft 2).
24. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 15, у *JSP*, H1:284 (draft 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, [4]; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma”, *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 290. **Тема:** Щоденне життя першого покоління святих останніх днів
25. “Book of Mormon Translation”, Gospel Topics, topics.lds.org; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 15, in *JSP*, H1:284 (draft 2); Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:14; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma”, *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 290; “Golden Bible”, *Palmyra Freeman*, Aug. 11, 1829, [2]. **Тема:** Переклад Книги Мормона
26. Учення і Завіти 10:45 (Revelation, Spring 1829, на josephsmithpapers.org); 1 Нефій 9:5; Слова Мормона 1; Учення і Завіти 3 (Revelation, July 1828, на josephsmithpapers.org).
27. Учення і Завіти 10:42–43 (Revelation, Spring 1829, на josephsmithpapers.org). **Тема:** Загублений рукопис Книги Мормона
28. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:14; Мосія 8:16–18; див. також Омній 1:20; Мосія 8:8–13; 28:11–15, 20; Алма 37:21, 23; та Етер 3:24–28.
29. Учення і Завіти 6:5, 11, 22–24 (Revelation, Apr. 1829–A, на josephsmithpapers.org).
30. Учення і Завіти 6:10–13 (Revelation, Apr. 1829–A, на josephsmithpapers.org); Учення і Завіти 8:4–8 (Revelation, Apr. 1829–B, на josephsmithpapers.org); Historical Introduction to Revelation, Apr. 1829–B [DC 8], у *JSP*, D1:44–45; Revelation Book 1, 13, у *JSP*, MRB:15.
31. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, [1]; Paul and Parks, *History of Wells, Vermont*, 81; Historical Introduction to Revelation, 1829–B [DC 8], у *JSP*, D1:44–45; див. також Vaugh, *Days Never to Be Forgotten*; Bushman, *Rough Stone Rolling*, 73; та Morris, “Oliver Cowdery’s Vermont Years and the Origins of Mormonism”, 106–129. **Тема:** Божественні жезли
32. Учення і Завіти 6 (Revelation, Apr. 1829–A, на josephsmithpapers.org); Учення і Завіти 8 (Revelation, Apr. 1829–B, на josephsmithpapers.org); Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 13–14, у *JSP*, H1:276–78 (draft 2); див. також Book of Commandments 7:3; та Учення і Завіти 8:6–7.
33. Учення і Завіти 9 (Revelation, Apr. 1829–D, на josephsmithpapers.org); Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:14.

Мій син сказав, що під час подорожі штатом Вісконсін його дружина сильно захворіла. Що він буде робити з дітьми, поки їхній мамі робитимуть операцію?

НЕЗНАЙОМЦІ, ЯКІ БУЛИ МОЄЮ СІМ'ЄЮ

Одного разу пізно ввечері мій син Гаррет зателефонував з міста О-Клер, шт. Вісконсін, США. Разом з дружиною Шеллі й трьома дітьми вони подорожували з Алабами, де Гаррет був на військових маневрах, до військово-повітряної бази Мінот у Північній Дакоті. Він розповів, що під час подорожі штатом Вісконсін Шеллі сильно захворіла. Вони знайшли лікарню, і Шеллі призначили наступного ранку невідкладну операцію з видалення апендициту.

Я приготувався летіти до них, але не міг прийти раніше, ніж через день. Мій син хвилювався, що ж буде робити з дітьми—віком п'ять років, один рік і три місяці,—поки їхню маму будуть оперувати. Нікого не знаючи у тій місцевості, він вирішив зателефонувати

єпископу в Міноті, хоча вони й не були знайомі. Єпископ у Міноті сказав, що зателефонує єпископу в О-Клер.

Наступного ранку єпископ в О-Клер разом з президентом Товариства допомоги прийшли до Гаррета в готель. Вони сказали, що будуть раді подбати про дітей, поки Шеллі буде на операції. Пізніше Шеллі сказала, що абсолютно спокійно довірила двом незнайомцям—які були її сім'єю в євангелії—догляд за дітьми. Коли я приїхав у О-Клер, Шеллі одужувала, і мої онуки знову були з нею і Гарретом. Ми були вдячні за допомогу, отриману в час потреби.

Через кілька тижнів я дивився жовтневу генеральну конференцію 2016 року, коли президент Рассел М. Баллард, діючий президент

Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Куди ви підете, щоб знайти повноцінну та натхненну церковну організаційну структуру, в якій вас навчають та підтримують чоловіки та жінки, які глибоко віддані служінню Господу, служачи вам і вашій родині?” “До кого ми підемо?”, *Ліягона*, лист. 2016, с. 91).

Я відразу ж подумав про те, що сталося в О-Клері. Таке благословення бути не лише членом Церкви, але і членом євангельської сім'ї, де ми можемо служити і благословляти одне одного, де б не були. ■

Джефф Мессерлі, шт. Юта, США

НЕБЕСНИЙ БАТЬКО ПОЧУВ МОЮ МОЛИТВУ

Ми ще жили в своїй рідній Аргентині, коли разом з чоловіком створили власну сім'ю. Ми були колишніми місіонерами і знали, яким благословенням є запечаткування в домі Господа. Ми раділи від думки, що пройдемо шлях назад до Небесного Батька разом.

Ми знали, що за планом спасіння будуть випробування, але ми довіряли тому, що спроможемося подолати все за допомогою віри і молитви. Але ми не сподівалися, що випробуванням не буде кінця. Здалося, що випробування лилися на нас зливою.

Одного разу я була одна, відчуючи глибокий сум, і невтішно плакала, думаючи про наші труднощі. Я не знала, що робити. Коли я намагалася перестати плакати, я лише відчувала глибшу депресію і страждання.

Потім я почала думати про багатьох чоловіків і жінок, які розповідали мені, наскільки важливою була для них молитва у важкі моменти. У мене було свідчення про молитву, але мій розум і дух були настільки збентеженими, що я думала, що не спроможуся знайти потрібні слова.

У сльозах я стала на коліна біля ліжка і від усього серця попросила в Небесного Батька втішення і миру. Я не просила про вирішення проблеми або навіть про те, щоб випробування зникло. Я просто просила спокою.

Поки я молилася, то почула, як у двері хтось постукав. Я відкрила їх зі сльозами на очах, і побачила

сестру з Товариства допомоги. Вона сказала мені, що працювала в цьому районі і зупинилася біля мене, проїжджаючи на мотоциклі. Все, що я могла—це обняти її. Вона сказала: “Не знаю чому, але я відчула, що маю зупинитися і зайти до вас”.

Ми сіли на кухні за столом, і вона допомогла мені заспокоїтися. Поговоривши з нею кілька хвилин, я нарешті відчула, що вже

не самотня і що Небесний Батько почув мою молитву.

Яке благословення поговорити зі своїм Небесним Батьком у молитві. Він почув мене в час моєї потреби і послав одну Свою дитину допомогти мені. Я вдячна, що ця сестра відчула натхнення від Духа і дослухалася до нього. ■

Ракель Е. Педраса де Бросіо,
шт. Юта, США

У мене було свідчення про молитву, але мій розум і дух були настільки збентеженими, що я думала, що не спроможуся знайти потрібні слова.

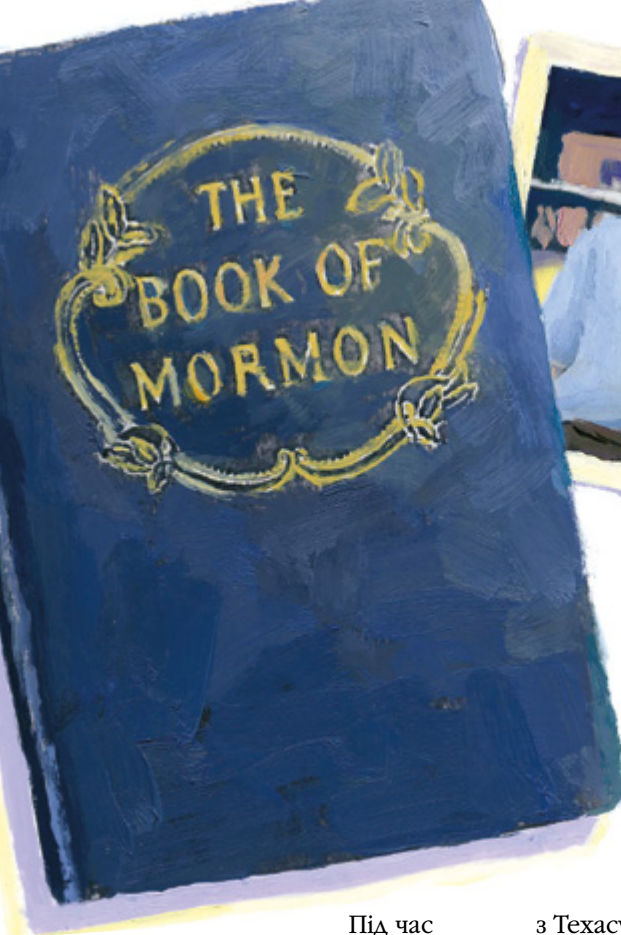

СТАРА КНИГА МОРМОНА

Кілька років тому я отримав голосове повідомлення на свій телефон: “Чи це Ден Гоббс, який живе в Айдахо-Фоллз і служив на місії у Вашингтоні в 1974 році? Це Том Дженакі. Думаю, що саме ви навчали моїх маму і тата”.

Я був здивований. Я служив у Техасі, США, а не у Вашингтоні, однак я пригадав прізвище. Я відразу ж подумав про книгу на моєму комоді—видання Книги Мормона 1948 року. Я відкрив її там, де на обкладинці було зроблено напис від руки: “Нехай Бог перебуває з тобою. Нехай Бог благословить тебе! Френк і Вірджинія Дженакі, 1974”. Раптом подумки я повернувся на 35 років назад.

Мені був 21 рік, і моя місія в Х'юстоні, шт. Техас, наближалася до кінця. Ми з напарником ходили, стукаючи у двері і шукаючи зацікавлених, але без особливого успіху. Тоді ми постукали у двері, які нам відкрив чоловік і ласкаво запросив увійти. Він назвався Френком Дженакі та познайомив нас зі своєю дружиною Вірджинією. Ми недовго з ними поговорили.

Під час одного з уроків я помітив на полиці старий примірник Книги Мормона. Перш ніж ми вийшли, Френк підписав її і вручив мені як прощальний подарунок.

Під час наступних відвідувань ми навчали їх євангелії. Вони не хотіли христитися, однак завжди були дружлюбними. Під час одного з уроків я помітив на полиці старий примірник Книги Мормона. Я не пам'ятаю, яким чином вона опинилася у них, але пам'ятаю, як висловив своє захоплення книгою.

Невдовзі перед поверненням додому ми з напарником ненадовго зайшли до них, щоб попрощатися. Перш ніж ми вийшли, Френк підписав Книгу Мормона і вручив мені як прощальний подарунок. Він попросив написати в його сімейній Біблії своє ім'я і адресу. То був останній раз, коли я бачив сім'ю Дженакі, однак завжди цінував їхній подарунок.

Того вечора я передзвонив на той номер телефону. Том знову запитав, чи я служив місію у Вашингтоні в 1974 році. Я відповів, що служив у Техасі і запитав, чи Френк і Вірджинія є його батьками.

Він сказав, що батьки переїхали

з Техасу до Вашингтона. Тому він думав, що місіонери, які відвідували його батьків, служили у Вашингтоні. Він сказав, що знайшов моє ім'я і адресу в сімейній Біблії.

“Я дзвоню вам, щоб сказати, що мій брат і я, обоє охристися, частково завдяки тому, що місіонери приязно ставилися до наших батьків,—сказав він.— Вони були в захопленні від всіх місіонерів, які підтримували з ними контакт упродовж років”.

Потім Том повідомив мене, що обоє вони вже пішли з життя.

“Але зараз ми виконуємо за них храмову роботу”,—сказав він.

Зі сльозами на очах я подякував Томові за цей дзвінок.

Упродовж років я вважав, що моя місія не була дуже успішною. Іноді я питав себе, чи вплинуло моє служіння на життя якоїсь людини. Дзвінок Тома був лагідною мислюю від Господа. Я вдячний за свою місію і за ту маленьку роль, яку я зіграв у приведенні до євангелії сім'ї Дженакі. ■

Ден Гоббс, шт. Айдахо, США

МОЛИТВИ МОЛОДОЇ МАТЕРІ

Мені, молодій мамі маленького дорогоцінного хлопчика, іноді здавалося, що моє життя складається майже виключно з переодягання підгузків і графіка годування.

Навчаючись бути матір'ю, я помітила, що нехтую своїми духовними потребами. Замість того, аби почитати Писання, я зазвичай уривала хвилинку, щоб подрімати чи завантажити ще одну порцію прання. Молитви перетворилися на поспіхом промовлені прохання, звернені до Небесного Батька, про те, щоб син заснув і *довго* спав, або я просто просила, щоб Він допомагав мені прожити цей день.

Коли сину було місяців чотири, я зрозуміла, як виснажилася духовно. Моє бажання зміцнити свідчення поступово слабшало. Мені не хотілося сидіти всі три години у Церкві, а решта обов'язків удома та в церкві здавалися справами, на які у мене немає часу або сил. Я знову хотіла відчувати світло евангелії, але була виснажена й не знала, з чого почати. Одного вечора я палко молилася про допомогу.

Наступного ранку я неохоче пішла до церкви. Слухаючи урок в Товаристві допомоги, я побачила плакат, який ілюстрував мету Товариства допомоги. Я бачила цей плакат кожної неділі, але ніколи раніше не сприймала його послання. На

плакаті було написано, що мета Товариства допомоги—допомагати сестрам “збільшувати віру і особисту праведність, зміцнювати сім'ї та домівки, а також шукати тих, хто потребує допомоги, і надавати їй”.

Я знову прочитала напис. Цього разу мій розум зосередився на словах “збільшувати віру і особисту праведність”. Стало зрозуміло, що до того, як я зможу виконувати свої церковні покликання й служити іншим, необхідно прагнути зміцнити своє духовне здоров'я. Я почала відводити час кожного дня для читання

Писань. Я також працювала над тим, щоб більш вдумливо молитися.

Коли я почала жити своєю вірою і особисту праведність та прагнути проводу Небесного Батька, моя любов до відновленої евангелії Ісуса Христа знову запалала. Служіння в покликаннях, відвідування сестер з Товариства допомоги й приймання причастя кожного тижня знову набули значення в моєму житті. І те, на що не вистачало часу та сил, тепер стало втіхою і зміцненням для мене і сім'ї. ■

Крістал Бейкер Чіпман, шт. Юта, США

Я помітила, що нехтую своїми духовними потребами. Замість того, щоб почитати Писання, я зазвичай уривала хвилинку, аби подрімати чи завантажити ще одну порцію прання.

Цей юнак з Гани знає, що навіть коли в житті все здається безнадійним, ви завжди можете покластися на Небесного Батька.

Як Ерік навчився довіряти Богові

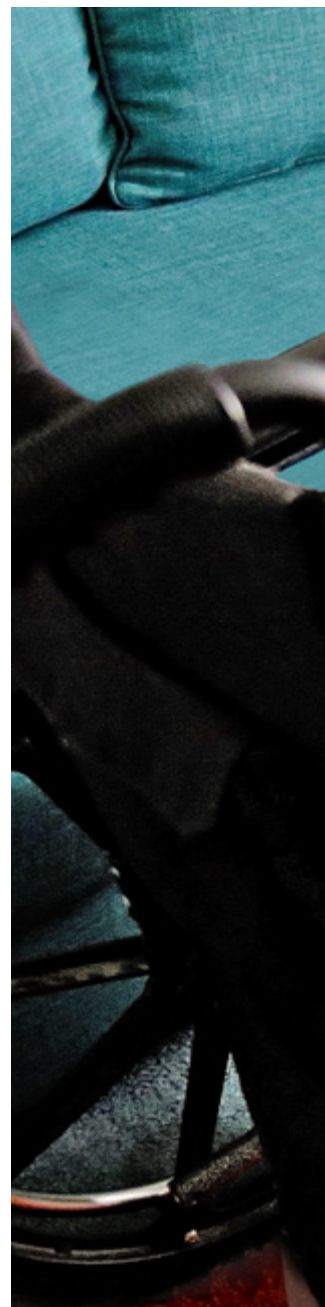
Річард М. Ромні

Співробітник редакції церковних журналів

Коли 21-річному Еріку Аялі з міста Текіман, Гана, було 3 роки, він разом з матір'ю був на вуличному базарчику. В цей час один водій втратив контроль над своїм автомобілем і врізався в них.

Після того Ерік, у якого паралізувало нижні кінцівки, мав долати постійні труднощі, оскільки зростав, не маючи можливості пересуватися ногами. Згодом він отримав підпорки для ніг, які давали йому можливість стояти, але невдовзі він з них виріс, а придбати нові не вистачало коштів. Йому дали маленький інвалідний візок, але він виріс і з нього також. Його ноги всохли, іноді їх скручували судоми, а стопи деформувалися.

У Гані люди з фізичними вадами часто вважаються тягарем. Сім'я Еріка була небагатою, грошей на медичне лікування не було. Коли Еріку було років 10, у нього з'явилися виразки, оскільки він мало рухався і сидів на дерев'яній або цементній поверхні. Виразки гнили постійно, сочилися і жахливо смерділи.

Через це Ерік жив на вулиці, на лавці під навісом. Його мати Люсі і сестри приносили їжу, прали одяг і допомагали митися. Часто Ерік мок під дощем і замерзав холодними ночами. Він навчився любити ранкове сонце, бо воно приносило тепло. Надто бідний, щоб ходити до школи, і неспроможний працювати, він роками сидів під навісом, зрідка виїжджаючи на своєму інвалідному візку на сусідні вулиці.

Початок віри

Замість того, щоб озлобитися, “я почав любити Бога і вірити в Нього,— розповідає Ерік.— Ніхто мені про Нього не розповідав, але я міг бачити Його творіння, і міг бачити добро і зло в людях. Іноді важко в Нього вірити, коли життя важке. Але потім я бачив, як щось хороше відбувається в моєму житті й казав: “Бачите, Бог дійсно поруч, і це прекрасно”.

Ніхто не вчив Еріка молитися, але він почав звертатися до Бога. Він отримував відповіді—коли хворів, несподівано приходив лікар; коли він просив про полегшення від виразок,—вони загоїлися; коли він виріс з маленького інвалідного візка, добрий незнайомец приніс йому більшого. “Бог зробив багато добра в моєму житті”,—каже він.

Потім, і це здавалося дивом, у 14-річному віці Еріка прийняли до школи. Його мати, куховарячи для інших людей, назбирала достатньо коштів, щоб купити йому форму і заплатити за книги і навчання. У школі “я не міг виходити на вулицю, щоб займатися фізичними вправами з іншими,—розповідає він,—тож я залишався у класі й постійно навчався”. Він здивував директора школи найвищими оцінками з математики, читання і письма.

Медсестра з лікарні подарувала новий триколісний велосипед, щоб Ерік міг крутити педалі руками; таким чином йому було легше добиратися до школи. Але коли Ерік багато рухався, виразки знову відкрилися. Вони знову інфікувалися, а коли почали сочитися, це знову супроводжувалося жахливим запахом. Учні скаржилися, що навколо Еріка літає багато мух. Йому було 17, коли директор школи попросив його повернутися додому й вилікуватися, інакше він не зможе ходити до школи.

У батька Еріка була малесенька ферма в селі. Він забирав сім’ю працювати на фермі, але Ерік

залишався вдома сам під своїм навісом. Тим часом його виразки збільшилися і перетворилися на великі рани, а інфекція проникла в кістки. Таке захворювання під назвою остеомеліт, загрожує життю.

Розмова з обруні

Коли Еріку було 18 років, він побачив, як його друг Еммануель Офосу-хене розмовляє англійською з обруні (білою людиною). Обруні був мормонським місіонером, старійшиною Олдом. “Я розмовляв лише мовою твою, але Еммануель перекладав для мене: “Я настільки хворий, що, мабуть, скоро помру. Чи можете ви мені допомогти дізнатися, що робити, аби потрапити на небо?”

“Старійшина Олд і його африканський напарник сіли біля мене і навчали. Чомусь вони почали зі Слова мудрості. Я знав, що вони кажуть правду, бо я вже знав, що кава і тютюн є некорисними”. Вони також дали Еріку буклет про відновлену євангелію Ісуса Христа і запросили його до церкви.

“Коли я прийшов, то побачив, що Церква відрізнялася,—розповідає він.— В ній було благоговійно”. Хоча йому доводилося годину добиратися на своєму візку до церкви, Еріку подобалися збори. “Я хотів підїхати вперед і бути з людьми,—розповідає він.— Але я залишався позаду, бо знав, що від мене погано пахне”.

Ерік сказав місіонерам: “Те, чого я навчився, є істиною”. Він також

сказав їм, що хоче охреститися, але лікарі застерігали, що йому не можна мочити свої рани. “Я вірю, що Бог мені дасть відповідь”,—сказав він. Ерік ходив до церкви майже рік, але потім він став надто хворий і слабкий, щоб самостійно доїжджати на інвалідному візку на збори.

Згодом Еріка знову забрали в лікарню. У Гані пацієнти мають самостійно забезпечувати себе водою, їжею, постілью, медикаментами і перев’язочним матеріалом. Якщо у них немає грошей, їх не лікують. Мати і сестри Еріка робили все можливе. Ерік нечасто отримував їжу і медикаментозне лікування, тож він ставав все слабкішим.

Несподіваний візит

Тоді до Еріка хтось несподівано прийшов. Місіонерки, сестра Пепра і сестра Нафуна побачили його фоторафію в церкві і прийшли провідати в лікарні та принесли їжу. Минув рік з того часу, як він не приходив до церкви, але він сказав, що все ще хоче охреститися.

Через кілька днів сестра Еріка прийшла до нього і побачила, що він дуже хворий. Вона побігла додому і сказала про це матері. Хоча у матері внаслідок аварії була пошкоджена нога, вона пішла до лікарні, здригаючись від болю в кожному кроці. “Ти повинен повернутися додому,—сказала вона Еріку.— Якщо ти помреш, я хочу, щоб ти принаймні був поруч”.

Наступного ранку сестри-місіонерки прийшли в їхній дім. “Тебе не було в лікарні,—сказала сестра Пепра.— То ж ми прийшли сюди”. Разом з ними були старійшина і сестра Вуд, літня місіонерська подружня пара з Нової Зеландії. Вони склали перелік потреб і пообіцяли повернутися.

Через кілька днів батько Еріка забрав сім’ю на ферму—окрім Еріка, який знову залишився один без їжі чи води. Коли старійшина та сестра Вуд повернулися і побачили, що Ерік лежить сам, голодний, то принесли йому їжу й воду. Наступного дня вони повернулися й помітили рідину, яка стікала з його ноги й побачили відкриття виразку на стегні. Вони негайно відвезли Еріка знову до лікарні.

Вуди дізналися про медичну гуманітарну бригаду зі Сполучених Штатів, яка приїжджає до Гани. Та бригада безкоштовно б прооперувала Еріка. Хірург лікував виразку на нозі Еріка. Але коли він побачив кількість ран, а також захворювання на остеомиєліт, то вирішив, що не може виконати все необхідне лікування в Гані. На основі його рекомендації гуманітарна організація ініціювала процес, внаслідок якого Еріка згодом перевезли до Сполучених Штатів на додаткове лікування, щоб остаточно вилікувати рани. Крім того, у притулку в Віннебі, Гана, яким керували члени Церкви, погодилися, що Ерік буде жити у них після повернення, аби він міг відвідувати школу й закінчити освіту.

Господь відкрив шлях

Старійшина Вуд, за фахом інженер, переналаштував триколісний ручний

велосипед Еріка. Він також зробив капітальний ремонт його інвалідного візка. Він також порадився з президентом Касграве, який очолював Місію Кумасі в Гані й був лікарем. Вони відчували, що Еріка можна охрестити, якщо будуть вжиті відповідні запобіжні заходи.

“Старійшина Вуд обгорнув моє тіло целофаном, закріпив його скотчем,— розповідає Ерік.— Потім він відніс мене у християнську купіль, наповнену водою, до якої додали дезинфікуючий розчин. Я охрестився 26 червня 2016 року”.

Ерік покладався на Господа, і Господь відкрив для нього шлях. ■

А якщо я не зможу?

Мій страх перед невдачею заважав мені розвивати таланти і шукати можливості для зростання.

Сара Кінан

Співробітник редакції церковних журналів

Коли мені було 6 років, тато взяв мене і старшу сестру пограти в баскетбол. Я вперше в житті грала в справжньому спортзалі. Баскетбольний м'яч здавався важким для моїх маленьких рук, а кільце—навіть у найнижчому положенні—здавалося недосяжно далеким.

“Не хвилюйся. Просто кидай”,— сказав тато.

Я повернулася до батька: “А якщо я не влучу?”— запитала я.

Минуло більше двох десятиріч років, і я не пам'ятаю, чи зробила я той кидок, чи ні. Але я й досі пам'ятаю той страх, який відчувала: “А якщо я не влучу? Якщо моїх найкращих зусиль буде недостатньо? Що ж мені робити, якщо я промахнуся?”

Страх перед поразкою

Той самий страх перед поразкою мучив мене все життя. Довгий час завдяки своїм талантам я займалася лише тим, чого не боялася. Однак він постійно проявлявся у той чи інший спосіб. Я не починала займатися певним видом спорту,

поки не була впевненою, що буду в ньому успішною. Я уникала шкільних предметів, в яких не була сильною. Коли я пробувала щось нове і не досягала успіху, то приймала рішення відразу ж кинути справу й взятися за щось нове, що мені буде краще вдаватися.

Потім я поїхала на місію. Вперше мені довелося бути в обстановці, де мої слабкі сторони були явно помітні й мені нікуди було відступати. Мені було важко почати розмову. Я докладала неймовірних зусиль, щоб навчати на новій мові. Я стикалася з тим, що багато разів на день мене відмовлялися слухати. Я постійно була невдахою—робила кидок і не влучала,—а в деякі дні я думала, чи не зробити те, що я завжди робила під час невдачі: здатися і поїхати додому.

Труднощі з перекладом

У цей час я отримала довгоочікуване натхнення і спрямування завдяки історії про те, як Олівер Каудері намагався перекладати пластини. Працюючи кілька тижнів

писарем Джозефа Сміта, Олівер почав міркувати, чи не міг би і він перекладати пластини.

Джозеф запитав Господа і отримав відповідь, що Оліверу буде дозволено перекладати. Однак Господь також дав Оліверу кілька застережень, два з яких були такими: “май терпіння” і “не бійся” (УЗ 6:19, 34).

Процес перекладу не був настільки простим, як Олівер думав спочатку. Коли слова не з’являлися легко, він опускав руки і невдовзі відступив.

Змарновані можливості

Коли я вивчала цю історію, то зрозуміла, що проблема Олівера була подібна до моєї. Він сподівався, що оволодіє перекладом швидко, і коли стало очевидно, що він не досягне негайного успіху—що він помилятиметься багато разів у процесі вдосконалення свого дару—він

повернувся до роботи писаря, яка йому легко давалася. Господне застереження було точним: Олівер не був терплячим до себе або до Бога, і він боявся. Тож Бог позбавив його такої можливості (див. УЗ 9:3).

Я тепер усвідомлюю, як часто страх перед помилкою зупиняв мене. Я так боялася “не влучити”, що навіть не робила кидок або здавалася після лише кількох спроб. Намагаючись уникати помилок, я пропускала можливості здобути успіх у майбутньому. Я не була терплячою до себе або до Бога, і я боялася.

Історія про Олівера Каудері також додала мені надії. Хоча Господь сказав Оліверу, що він не зможе тоді перекладати, Він також пообіцяв: “Ось, інші літописи Я маю, так що Я дам тобі силу, щоб ти міг допомагати перекладати” (УЗ 9:2). Олівер не втратив

можливість перекладати, її просто було відкладено. Подібним чином мої невикористані можливості не були втрачені. Господь надасть їх більше, якщо я буду терплячою і не дозволю, щоб страх перед невдачею став перепоною для нових спроб.

Подолання страху

Я вирішила подолати страх перед невдачею. Хоча я все ще хвилювалася під час розмови з незнайомцями або навчаючи іноземною мовою, я покращувалася в обох напрямках. Ці навички допомогли мені в житті навіть після місії.

Все ще бувають часи, коли я вагаюся, чи варто спробувати щось нове або робити те, що не вдається мені дуже добре. Однак я навчилася бути більш терплячою. Я навчилася робити нові спроби і не боятися невдачі. ■

ДО ТОГО, ЯК ВАС

ПОКЛИЧУТЬ

СЛУЖИТИ

Що воно таке—служіння на місії?

Раян Карр

Співробітник редакції церковних журналів

Чи думали ви про служіння на місії? Якщо так, ви, можливо, міркували, яким воно є. Зараз ви маєте можливість розпитати кількох місіонерів повного дня (це вигадані місіонери, однак відповіді є типовими):

ВИ: “Привіт, старійшини! Опишіть свій типовий день”.

МІСІОНЕРИ ПОВНОГО ДНЯ: “Ми встаємо рано—о 6:30 ранку. Упродовж наступних кількох годин ми вивчаємо євангелію і мову нашої місії. Ми переглядаємо цілі тижня і плануємо свій день. Ми навіть думаємо про альтернативні плани, якщо люди не зможуть прийняти нас у призначений час. Тоді ми виходимо з дому і цілий день працюємо, шукаючи людей, щоб навчати, координуючи роботу з членами Церкви і проводячи уроки”.

ВИ: “Чи сумуєте ви за домом?”

МІСІОНЕРИ ПОВНОГО ДНЯ: “Так, особливо на початку місії. Але ми можемо раз на тиждень надсилати додому електронні листи і читати листи від сім’ї. Ми зрозуміли, що найкращий спосіб подолати ностальгію—це зосередитися на роботі”.

ВИ: “Що ви відчуваєте, розмовляючи з незнайомими людьми?”

МІСІОНЕРИ ПОВНОГО ДНЯ: “Ми дуже через це переживали, коли

тільки-но приїхали сюди, але потім звикли, бо робимо це кожного дня. Ми знаємо, що не кожен, кого ми зустрічаємо, захоче слухати наше послання, але декому цікаво, тож ми повинні бути готові до розмови в будь-який час. Потім стає цікаво зустрічатися з людьми і знайомитися з ними”.

ВИ: “Чи важко навчати євангелії?”

МІСІОНЕРИ ПОВНОГО ДНЯ: “Так, аби робити це добре, необхідна практика, але нас добре навчали в Центрі підготовки місіонерів. Ми намагаємося викладати уроки таким чином, щоб відповідати на запитання та задовольняти потреби людей, яких ми навчаємо. Ми вивчаємо євангелію кожного дня, аби добре її навчати. Що найважливіше—ми відчуваємо скерування Духа. Нам допомагає те, що ми рукопокладені бути місіонерами”.

ВИ: “Чи важко служити на місії?”

МІСІОНЕРИ ПОВНОГО ДНЯ: “Так. Ми працюємо 70 годин на тиждень, але це приносить задоволення. Звичайно, ми розчаруємося, коли

люди не просуваються у своєму розвитку так, як ми сподівалися, але загалом—це благословення бути знаряддям у руках Господа і допомагати людям зростати духовно. Ми намагаємося навчати силою Святого Духа, бо ми знаємо, що лише Дух може допомогти людям здобути свідчення і навернутися”.

ВИ: “А якщо я не впевнений, що маю свідчення?”

МІСІОНЕРИ ПОВНОГО ДНЯ:

“Нічого. Продовжуйте молитися і читати Писання! Ходіть до церкви і семінарії. Ходіть до храму, якщо є можливість. Покладайтеся на Господа і Його вчення. Чим більше можливостей ви матимете, щоб відчувати Духа, тим сильнішим ставатиме ваше свідчення. Вчіться

ділитися своїми переконаннями під час домашнього сімейного вечора. Читайте Книгу Мормона. Це допоможе вам мати здатність навчати євангелії”.

ВИ: “Як ви готувалися до місії?”

МІСІОНЕРИ ПОВНОГО ДНЯ: Ми вивчали Писання, особливо Книгу Мормона. Ми знайшли роботу, щоб заощадити грошей. Але ми шкодуємо, що не читали *Проповідуйте Мою Євангелію* і не відвідували заняття з підготовки до місії частіше. Також шкодуємо, що не навчилися куховарити!”

ВИ: “Як на вашу думку, чи зможу я коли-небудь стати місіонером?”

МІСІОНЕРИ ПОВНОГО ДНЯ: “Безперечно! По всьому світу служить

майже 70 тис. місіонерів. І все починається з бажання: “Якщо ви маєте бажання служити Богові, вас покликано до роботи” (УЗ 4:3). Але це також вимагає певної підготовки—вам потрібно буде підготуватися не лише духовно, але і фінансово, фізично та психологічно”.

ВИ: “Що ще допоможе мені підготуватися?”

МІСІОНЕРИ ПОВНОГО ДНЯ:

“Поставте за мету жити за євангелією і дотримуватися заповідей найкращим чином. Це допоможе вам зміцнити свідчення і бути гідними Духа. Коли ви станете місіонером, то захочете свідчити людям з *власного досвіду*, що євангелія істинна. Тож приділіть час зараз, щоб більше дізнатися про євангельські принципи і живіть за тими принципами у своєму житті”.

МІСІОНЕРИ ПОВНОГО ДНЯ: “Ми б також порадили вам прочитати запитання на наступних сторінках. Це ті запитання, які ваш єпископ або президент філії поставить вам, коли ви будете заповнювати місіонерські документи. Якщо ви знатимете про ці запитання зараз, це допоможе в підготовці. Обговоріть ці запитання з батьками і провідниками Церкви. Є багато запитань, але нехай вони вас не лякають. Вам же не потрібно завтра їхати до Центру підготовки місіонерів! Приділіть необхідний час підготовці, щоб у перший день служіння на місії ви були гідні, радісні й готові служити”. ■

ЯКЩО ВИ ВИРІШИТЕ СЛУЖИТИ НА місії, ви і ваші церковні провідники матимете бажання, щоб цей священний час служіння був радісним і надихаючим. Пам'ятаючи про це, важливо, щоб ви підготувалися, були гідні й спроможні служити. Підготуватися вам допоможуть наступні запитання, які вам поставить єпископ чи президент філії, аби визначити вашу готовність. Ви можете обговорити їх у будь-який час з ним та з вашими батьками або провідниками Церкви.

ГІДНІСТЬ І СВДЧЕННЯ

1. Чи вірите ви в Бога, Вічного Батька, Його Сина Ісуса Христа та Святого Духа, і чи маєте ви свідчення про Них?

СВДЧЕННЯ: “Якщо ви ... зробит[е] дослід над моїми словами, і скористуєтеся принаймні частинкою віри, так, навіть якщо ви не можете нічого, окрім того, щоб мати бажання повірити, нехай це бажання працює в вас, аж до того, як ви повірите так, що зможете дати місце для частини моїх слів” (Алма 32:27).

2. Чи ви маєте свідчення, що Ісус Христос є Єдинонародженим Сином Бога та Спасителем і Випкупителем світу? Будь ласка, поділіться своїм свідченням зі мною. Як Спокута Ісуса Христа вплинула на ваше життя?

3. Що для вас означає покаятися? Чи відчуваєте ви, що повністю покаялися у минулих гріхах?

ПОКАЯННЯ: “По цьому ви можете знати, чи покаялася людина у своїх гріхах—ось, вона зізнається в них і полишить їх” (УЗ 58:42–43).

4. Чи поділитесь ви зі мною своїм свідченням про те, що євангелія та Церква Ісуса Христа були відновлені через пророка Джозефа Сміта і що Президент Рассел М. Нельсон є пророком Бога?

5. Як ви здобули свідчення про істинність Книги Мормона?

6. Служіння на місії повного дня вимагає жити за нормами євангелії. Як ви розумієте наступні норми?

а. Закон цнотливості

Стосовно закону цнотливості, чи ви завжди жили відповідно до того, що було обговорено? Якщо ні, то як давно ви вчинили гріх(и)? Що ви зробили, щоб покаятися?

ЗАКОН ЦНОТЛИВОСТІ: “Цнотливість—це статевая чистота, стан, який “приємн[ий] Богові” (Кн. Якова 2:7). Щоб бути цнотливим, ви маєте бути морально чистим у своїх думках, словах і вчинках. До вступу у законний шлюб ви не повинні мати ніяких статевих стосунків” (Стейкі у вірі: довідник з евангелії, [2004], с. 187).

б. Уникнення порнографії

УНИКНЕННЯ ПОРНОГРАФІЇ:

Президент Даллін Х. Оукс, з Першого Президентства, пояснив, що перегляд порнографії варіює від випадкового потрапляння на очі до свідомого перегляду або залежності. Знання того, наскільки людина долучилася до цієї пристрасті, допомагає знайти правильне рішення. Дізнайтеся більше зі статті “Як вибратися з пастки порнографії”, Ліягона, жовт. 2015, сс. 50-55; і на сайті overcomingpornography.org.

в. Закон десятини

г. Слово мудрості, включаючи вживання наркотиків чи зловживання призначеними медикаментами

д. Збереження Суботнього дня святим

е. Чесність у всьому, що ви кажете та робите

Чи ви жили за всіма цими нормами? Чи ви живете зараз за ними? Чи ви будете жити за ними як місіонер повного дня?

ДІЄЗДАТНІСТЬ І ПРАВОЧИННІСТЬ

7. Чи існують які-небудь судові позови проти вас?

8. Чи вчиняли ви коли-небудь серйозне кримінальне правопорушення, незалежно від того, було вас заарештовано чи ні; були ви засуджені, або чи була знята з вас судимість?

9. Чи вчиняли ви коли-небудь сексуальне насильство над дитиною у будь-який спосіб, незалежно від того, були ви заарештовані чи ні; були ви засуджені, або чи була знята з вас судимість?

10. Чи вчиняли ви коли-небудь будь-які інші серйозні гріхи або порушення, питання щодо яких слід вирішити перед вашою місією?

11. Чи підтримуєте ви будь-яку групу або окрему особу, або погоджуєтеся з ними, або належите до будь-якої групи, чії вчення або дії суперечать або не узгоджуються з тими, що визнані Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів?

12. Чи у вас є несплачені борги? Як ці борги буде сплачено до вашої місії або як питання цих боргів буде врегульовано на той час поки ви будете служити на місії?

13. Чи перебуваєте ви зараз або перебували коли-небудь у будь-якому фізичному, психічному або емоційному стані, що міг би ускладнити для вас дотримання звичайного місіонерського розкладу, за яким вимагається, щоб ви працювали 12-15 годин на день, включаючи навчання протягом 2-4 годин на день, ходьбу або їзду на велосипеді до 8-10 годин на день тощо?

14. Чи вам коли-небудь було поставлено діагноз дислексії або чи лікувалися ви від неї або інших розладів читання? Якщо так, чи вільно ви можете читати Писання або інші документи вголос? Чи вважаєте ви, що можете запам'ятати відповідні уривки з Писань та іншу інформацію за допомогою вашого напарника? Яким чином ви зараз компенсуєте цей розлад?

15. Чи вам коли-небудь було поставлено діагноз порушення мовлення або чи лікувалися ви від нього? Якщо так, то чи відчуваєте ви себе зручно, коли говорите перед людьми? Чи ви відчуваєте, що у вас є відповідні засоби, які допоможуть вам навчатися, навчати і спілкуватися?

16. Чи ви коли-небудь приймали медикаменти або лікувалися іншим чином від будь-якого з наступних станів: синдром дефіциту уваги (СДУ), синдром порушення активності та уваги (СПАУ), тривожність, депресія, обсессивно-компульсивний розлад (ОКР) або розлади аутистичного спектру (включаючи синдром Аспергера)? Якщо так, будь ласка, поясніть.

17. Якщо ви лікувались від одного з цих станів і припинили лікування, чи зробили ви це під наглядом лікаря? Якщо ні, то чому ви припинили? Наскільки добре ви обходитеся без лікування чи ліків? Коли востаннє ви приймали ліки у зв'язку з цими проблемами? ■

Знайдіть відео та інші матеріали, присвячені підготовці до місії на сайті lds.org/go/81850.

Багато питань, пов'язаних з гідністю або станом здоров'я, що можуть перешкоджати вашому успішному служінню на місії, можна вирішити. Шукайте необхідну для вас допомогу. Якщо у вас все ще не будуть вирішені проблеми зі здоров'ям на той час, коли ви будете готові служити на місії, повідомте про це єпископа або президента філії. Це дасть можливість Церкві розглянути вашу ситуацію перед тим, як призначити вас до певної місії. Наприклад, прочитайте історію про сестру Флетчер, яка йде далі після цих запитань.

ЧИ МОЖУ Я ТАМ СЛУЖИТИ?

Еріка Флетчер

Відтоді, як я поклала перший пенс у свою місіонерську скарбничку, я знала, що хочу служити. Я заощаджувала гроші упродовж 12 років, коли оголосили про те, що сестри можуть служити у віці 19 років. Хоча я не знала, чи це був для мене правильний час, Господь відповів на мої молитви, і я відчула натхнення подати документи для служіння на місії.

Я хотіла, щоб моє місіонерське покликання призначалося саме для мене, і знала, що чесно сказати про все церковним провідникам, особливо про свій стан здоров'я—це єдиний спосіб відчувати спокій. У мене епілепсія—це стан, коли раптово виникають судомні напади. На щастя, мій стан повністю контролювався за допомогою медикаментів. І все ж, існувала ймовірність, що моя залежність від них могла стати обмеженням щодо того, куди мене призначать служити.

Уявіть мій подив, коли мене покликали служити в Східну місію Санто-Домінго в Домініканській Республіці. Однак була проблема: я дізналася, що в Домініканській Республіці не було потрібних мені медикаментів. Я була збентежена. Чому Господь надихнув провідників Церкви послати мене туди, де не було моїх медикаментів?

Разом із сім'єю я молилася, щоб знайти відповідь. Я відчувала сильне переконання, що Господь дійсно хоче, аби я служила в Домініканській Республіці, тож ми взялися до роботи. Мій лікар написав мені рецепт на 18 місяців, але наше страхування покривало лише річну норму ліків, і нам самостійно потрібно було заплатити за останні 6 місяців. Рухаючись вперед з вірою, ми згодом знайшли варіант, який нам підходив фінансово.

Коли мене рукопокладали, мій президент колу благословив мене, щоб стан здоров'я не впливав на мене під час місії. Це обіцяння успішно здійснилося. Хоча я була на межі своїх фізичних можливостей, я знаю, що завдяки Спокуті Ісуса Христа я змогла подолати труднощі, які стояли переді мною до місії та під час неї. ■

Хоча у неї була епілепсія, сестра Флетчер (зліва) змогла служити на місії (зображена тут зі своєю напарницею та президентом місії і його дружиною).

5 АСПЕКТІВ, ЯКИХ НАВЧАЄ КНИГА УЧЕННЯ І

Шарлотта Ларкабал

Співробітник редакції церковних журналів

Якщо ви готуетесь до місії або просто думаєте, як поговорити з друзями про свої переконання, є путівник настільки прекрасний, що ви можете назвати його ще одним місіонерським посібником.

Це книга Учення і Завіти. Там ми знаходимо нещодавно відкриті й прекрасні вчення про вічні сім'ї, що стануться, коли ми помremo, і який устрій повинна мати Церква Ісуса Христа. Але ми також знаходимо—і не один раз—заповіді ділитися євангелією. Насправді, беручи до уваги всі ті обіцяння і настанови, адресовані місіонерам, ви можете вважати цю книгу Писань путівником з проповідування євангелії.

Наприклад, є п'ять чудових істин про місіонерську роботу, які ви можете засвоїти, просто читаючи Учення і Завіти.

1

Вам не слід хвилюватися про те, куди ви йдете.

УЗ 80:3: “Отже, ідіть і проповідуйте Мою євангелію, чи на північ, чи на південь, на схід чи на захід, не має значення, бо ви не можете піти хибним шляхом”.

“Я не вважаю, що фраза “не має значення”, використана Господом у цьому вірші з Писань, означає, що Йому байдуже, де працюють Його слуги. Насправді Йому це зовсім не байдуже. ... Він надихає, скеровує і спрямовує Своїх уповноважених слуг. Коли місіонери прагнуть бути ще більш гідним та ефективним знаряддям в Його руках і чинити якнайкраще, щоб вірно виконувати свої обов'язки, тоді з Його допомогою вони “не мож[уть] піти хибним шляхом”—де б вони не служили”¹.

—Старійшина Девід А. Беднар

2

Плекайте, як скарб, Писання, і ви будете знати, що казати.

УЗ 84:85: “Постійно зберігайте в душі, як скарб, слова життя, і буде вам дано в той самий час ту частину, яку буде відміряно кожній людині”.

“Якщо ви будете навчанням і вірою зберігати в душі, як скарб, слова з Писань і сучасних пророків, ваше бажання ділитися євангелією зросте. Вам обіцяно, що Дух підкаже вам, що сказати, коли ви навчатимете”².

—Проповідайте Мою євангелію

ЗАВІТИ *про те, як бути місіонером*

3

Люди, які шукають євангелію, є повсюди.

УЗ 123:12: “Бо ще багато є на землі серед усіх сект, партій і конфесій тих, кого засліплено підступним лукавством людей, через яке вони лежать у засідці, щоб обманювати, і кого утримують від істини, бо вони не знають, де знайти її”.

“Щодня вас оточують друзі й сусіди, “кого утримують від істини, бо вони не знають, де знайти її”. За скеруванням Духа ви можете поділитись думкою, запрошенням, написати текстове повідомлення або залишити запис у Твіттері, і в такий спосіб ознайомите ваших друзів з істинами відновленої євангелії”³.

—Старійшина Девід А. Беднар

4

Добре моліться, щоб добре навчати.

УЗ 42:14: “І Дух буде дано вам молитвою віри; і якщо ви не отримаєте Духа, ви не будете навчати”.

“Місіонери мають ставати на коліна і просити Бога розв’язати їм язик, щоб Він промовляв через них, благословляючи тих людей, яких вони будуть навчати. Якщо вони так зроблять, у їхнє життя проллється нове світло. Вони з більшим ентузіазмом будуть працювати. Вони розуміють, що в самому прямому розумінні вони є Господніми слугами, які промовляють від Його імені. І тоді ті, кого вони навчають, будуть реагувати по-іншому”⁴.

—Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008)

5

Святий Дух буде свідчити тим, з ким ви розмовляєте.

УЗ 100:7–8: “Але заповідь Я даю вам, щоб ви проголошували все те, що ви проголошуєте, у Моє ім’я в урочистості серця, у душі лагідності в усьому. І Я даю вам це обіцання, що якщо ви робитимете це, Святий Дух буде пролито у свідченні про все, що ви казатимете”.

“Святий Дух може впливати за допомогою Світла Христа. Учитель євангельських істин не прищеплює щось незнайоме або нове дорослому чи дитині. Натомість місіонер або вчитель утворює контакт з Духом Христа, Який там уже присутній. Євангелія звучатиме для них, як щось знайоме”⁵.

—Президент Бойд К. Пекер (1924–2015)

Встановіть ціль

І це лише початок. Вивчаючи цього року Учення і Завіти, встановіть ціль дізнатися якомога більше про місіонерську роботу. Тоді зробіть усе можливе, щоб почати жити за деякими з тих вчень. Пам’ятайте: “Отже, якщо ви маєте бажання служити Богові, вас покликано до роботи; бо знайте, ниви вже білі для жнив” (УЗ 4:3–4). ■

ПОСИЛАННЯ

1. Девід А. Беднар, “Покликані до роботи”, *Ліягона*, трав. 2017, с. 68.
2. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), с. 19.
3. Девід А. Беднар, “Покликані до роботи”, с. 70.
4. Гордон Б. Хінклі, “Missionary Service”, *First Worldwide Leadership Training Meeting*, Jan. 11, 2003, 20.
5. Бойд К. Пекер, “The Light of Christ: What Everyone Called to Preach the Gospel, Teach the Gospel, or Live the Gospel Should Know” (address delivered at the seminar for new mission presidents, June 22, 2004), 2, Church History Library, Salt Lake City.

6

ПРИЧИН ТОГО, ЧОМУ НАМ — дійсно — потрібна ЦЕРКВА!

Ерік Б. Мердок і Джошуа Дж. Перкі

Співробітники редакції церковних журналів

Чи ви коли-небудь чули, як хтось запитує, чому в нас є церква? Або, може, навщо нам церква? Хіба вони не можуть бути духовними самі по собі—ходити в гори або на берег моря чи в інше особливе місце й відчувати себе ближче до Бога—і вважати, що лише цього достатньо?

Звичайно ж, це правда, що ми можемо наблизитися до Бога в будь-якому місці (насправді, це чудова ідея!), однак Небесний Батько приготував для вас *набагато більше*, ніж просто бути духовними. Він хоче, аби ви досягнули свого найвищого потенціалу. В дійсності, Він хоче, щоб ви успадкували те, що Він має, і здобули вічне життя. І в Нього є план та організація, які допоможуть у здійсненні цього. Планом є план спасіння, а Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є тією організацією—“єдин[ою] істинн[ою] й жив[ою] Церкв[ою] на лиці всієї землі” (УЗ 1:30).

Ось шість причин того, чому нам дійсно необхідна Церква.

1. Щоб вивчати і застосовувати євангелію Ісуса Христа

Одне з благословень членства в Церкві—це те, що ми пізнаємо повноту євангелії (див. УЗ 1:17–23). Якщо ми щиро хочемо навчатися і якщо ми смиренні, сповнені молитви, старанні та слухняні, то можемо здобути свідчення і мати надію на Воскресіння й Спокуту Ісуса Христа.

За допомогою провідників Церкви та церковних матеріалів ми також можемо вивчати інші важливі доктрини, у тому числі про відновлення євангелії, покликання пророків у наш час і про справжню природу Божества. Коли живеш відповідно до істинної доктрини, це приносить радість і щастя.

2. Щоб отримати важливі обряди і укласти завіти

Робота Небесного Батька полягає в тому, щоб “здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39). Однак іноді ми можемо забувати, що Його робота вимагає певної роботи й від нас! Ми стаємо гідними благословень вічного життя, якщо дотримуємося обрядів і завітів євангелії. Президент Рассел М. Нельсон сказав: “Ми не можемо *вибрати* собі шлях у присутність Бога. Ми повинні підкорятися законам, за якими визначаються ці благословення [див. УЗ 130:20–21]”¹.

Обряди, в яких ми беремо участь, і завіти, які ми укладаємо, є необхідними, щоб ми могли повернутися в присутність Небесного Батька і жити з Ним. Ті обряди і завіти неможливі без священства—а воно є лише в істинній Божій Церкві. Без тих завітів ми пропадемо.

У нас є Церква,
щоб надихати нас і
відкривати нам істину.
Вона дала мені знання, яке
необхідно мати—знання
про план спасіння.

Ніколас М., шт. Огайо, США

Завдяки Церкві ми можемо
отримати обряди, укласти завіти
і навічно запечатати свої сім’ї.
Це організація Небесного Батька
на цій землі з силою і владою свя-
щенства. Щоб навчати людей про
євангельську істину і про те, як
прийти до Христа й підготувати
людей до піднесення.

Шантелл М., Австралія

3. Щоб допомагати іншим

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Основна причина, чому Господь має церкву—це створити спільноту святих, які будуть підтримувати одне одного на “цій тісній і вузькій путі, яка веде до вічного життя” [2 Нефій 31:18]”².

У церкві ми навчаємося піклуватися про інших. Ми можемо допомагати одне одному долати важкі часи, ідучи разом прямо (див. “Я—Божєє дитя”, *Гімни*, № 287; Ефесянам 2:19). Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Усі ми—діти Бога, і ми повинні навчати одне одного, ми повинні допомогти одне одному “йти ... на правдивий шлях”³. Церква—саме те місце, де ми можемо це робити!

У нас є Церква, щоб створювати
умови, в яких члени Церкви можуть
збиратися і допомагати одне одному
навчатися і зростати. Церква існує
для того, щоб допомагати прихо-
жанам ставати більше схожими на
Христа, заохочуючи кожного пиль-
нувати інших та полегшувати тягарі
тих, кого ми любимо і про кого
дбаємо. Вона також є безпечним
місцем, де люди можуть жити
за своїми віруваннями.

Джеремі П., шт. Іллінойс, США

Завдяки Церкві я можу мати вічну сім'ю—з батьками, сестрами, а одного дня і мою власну сім'ю.

Уілфорг П., Сан-Паулу, Бразилія

Церква допомагає нам поширювати любов і євангелію по всій земній кулі та приносити світло у світ, який перебуває в моральній темряві.

Кензі Б., шт. Вашингтон, США

За допомогою Церкви ми можемо йти шляхом до безсмертя й вічного життя, де ми зможемо вічно жити з Небесним Батьком та нашими сім'ями.

Емма В., Нью-Гемпшир, США

4. Щоб допомагати сім'ям сягнути вічного життя

Ще одна важлива причина, чому в нас є Церква,—це допомагати сім'ям сягнути вічного життя. Обряд запечатування в храмі дає можливість сім'ям бути разом навічно. Щоб цього досягнути, нам потрібно жити гідно отримання тих благословень. Церква допомагає сім'ям допомагати одна одній у досягненні цієї мети.

Як навчав старійшина Крістофферсон: “Мета надання Церквою євангельських учень та обрядів священства полягає в тому, щоб сім'ї стали гідними успадкування вічного життя”⁴. Отже, Церква допомагає нам жити відповідно до тих завітів—і допомагає нам підтримувати одне одного на життєвому шляху.

5. Щоб благословляти людей по всьому світу

Старійшина Крістофферсон сказав, що коли ми разом працюємо в Церкві, Небесний Батько може “досяг[ути] того необхідного, що не можуть виконати окремі люди чи невеличкі групи”⁵.

Чи ви знали, що кожного року упродовж минулих 30 років Церква жертвувала 40 млн. американських доларів на програму благополуччя, гуманітарну допомогу та проекти служіння? Щедрі пожертвування та волонтерське служіння, яке пропонують члени Церкви, допомагають здійснити те, чого не можна було б зробити жодним іншим чином.

Завдяки нашій надзвичайній місіонерській програмі місіонери діляться світлом євангелії з людьми по всьому світу. Зараз служить приблизно 105 тисяч місіонерів (доросла молодь і літні подружні пари). Ого! Це більше людей, ніж населення деяких міст!

І завдяки благодійним пожертвуванням своїх членів Церква має ресурси на будівництво храмів по всьому світу. Станом на квітень 2018 року є 182 храми—діючих, у процесі будівництва та про будівництво яких було оголошено.

Церква допомагає нам підтримувати організацію, вчення і створювати систему підтримки членів Церкви. Господь встановив Церкву як місце, де буде викладатися істинна доктрина. Церква надає своїм членам одкровення, норми та скерування, які допомагають нам жити так, як хотів би цього Христос.

Рейчел Ф., шт. Аризона, США

6. Щоб встановити царство Бога на землі

Одна з найбільш важливих причин встановлення Богом церкви—це, щоб царство Боже було тут, на землі (див. УЗ 65). Господь передав Джозефу Сміту й усім пророкам та апостолам після нього ключі священства. Старійшина Крістофферстон навчав: “Маючи владу цих ключів, провідники священства Церкви зберігають чистоту доктрини Спасителя і цілісність Його спасительних обрядів”⁶.

За допомогою провідників Церкви Господь може здійснювати Свою роботу і служити своїм дітям. Без такого провідництва існувала б загроза того, що будь-які хибні ідеї та вчення звели б нас на темні, заборонені шляхи. Іншими словами, аби допомогти нам знати, як досягнути вічного життя, нам необхідно мати захист, який надають істинно покликані та висвячені пророки й апостоли. Це відбувається лише в Його Церкві. ■

Завдяки Церкві можна здійснювати те, що не під силу окремим людям.

Емма В., шт. Юта, США

Церква допомагає нам, бо Небесний Батько знав, що ці часи будуть неспокійними. Він знав, що нам потрібний пророк тут, на землі, аби скеровувати нас. Він знає нас.

Метью П., шт. Нью-Гемпшир, США

ПОСИЛАННЯ

1. Рассел М. Нельсон, “Це життя є часом, щоб підготуватися”, квітнева генеральна конференція 2005 р.
2. Д. Тодд Крістофферсон, “Чому Церква”, жовтнева генеральна конференція 2015 р.
3. Джеффри Р. Холланд, “Навчати і вчитися в Церкві”, *Ліягона*, черв. 2007, с. 57.
4. Д. Тодд Крістофферсон, “Чому Церква”.
5. Д. Тодд Крістофферсон, “Чому Церква”.
6. Д. Тодд Крістофферсон, “Чому Церква”.

Чим я можу займатися у вільний час, аби проводити його більш повноцінно?

“Алма говорив про пріоритети, навчаючи, що “це життя стає станом випробування; часом, щоб підготуватися зустріти Бога” (Алма 12:24). Для того, щоб знати, як найкраще скористатися щедрим спадком часу, аби приготуватися зустріти Бога, може знадобитися певне скерування, але безперечно ми маємо відвести найперше місце у нашому переліку Господу і нашим сім'ям”.

Старійшина Ян. С. Ардерн, сімдесятник, “Час, щоб підготуватися”, жовтнева генеральна конференція 2011 р.

Працюйте, щоб завершити справу

Робіть щось суттєве. Іноді я марную час, займаючись чимось абсолютно безглуздим,

наприклад, дві години блукаю в Інтернеті, а потім про це жалкую. Ви можете спробувати розвинути в собі новий талант, працювати над програмою *Особистий розвиток* чи *Обов'язок перед Богом*, допомагати в навчанні братику чи сестричці або другові, працювати в саду, написати історію або скласти для себе план дій—можливостей безліч. Істина, якою я керуюся в житті, така: зробити все можливе, аби використання вільного часу завжди допомагало мені наблизитися до завершення справ.

Кімберлі Е., 19 років, шт. Аляска, США

Станьте тими, ким хочете бути

У моїй вітальні є така цитата: “Запитай себе, чи те, що ти плануєш сьогодні робити,

наближає до того, ким ти хочеш стати завтра”. Подумайте, якою людиною ви хочете стати, і про цілі, які ви поставили перед собою. Вирішіть робити те, що допоможе вам досягнути тих цілей. Робіть те, що допоможе утримувати біля себе Духа і що узгоджується з нормами з брошури *Заради зміцнення молоді*.

Емі П., 16 років, шт. Кентуккі, США

Співайте або слухайте гімни

Те, що найбільше мені подобається робити у вільний час—співати гімни. Я поставив собі за мету вивчити напам'ять якомога більше церковних гімнів. Я зазвичай завантажую кілька гімнів, які хочу вивчити, щоб слухати їх у будь-який час, коли випадає вільна хвилинка.

Джастіс О., 16 років, Орлу, Нігерія

Вивчайте Книгу Мормона

Мій вільний час набирає більшого сенсу і цінності, коли я вивчаю Книгу Мормона. Вона є ключовим каменем нашої релігії і, кажучи словами пророка Джозефа Сміта, ми “буде[мо] ближч[е] до Бога, твердо дотримуючись її заповідей, ніж будь-якої іншої книги” (Вступ до Книги Мормона).

Лінн Т. 18 років, Аккра, Гана

Поставте цілі

Спочатку вам необхідно подумати про те, якою людиною ви хочете стати через кілька років. Потім ви можете вирішити, що вам слід робити зараз зі своїм вільним часом, аби досягнути тієї цілі. У кінці кожного дня я думаю про свої цілі і складаю план того, що наступного дня робитиму зі своїм вільним часом.

Старійшина Агостінілла, 20 років, Західна місія Сантьяго, Чилі

Вивчайте доктрину

Один з чудових способів використання вільного часу—це вивчення Господньої доктрини. З точки зору вічності читання Писань, статей з церковних журналів та інших надихаючих матеріалів принесе вам набагато більше користі, ніж якісь інші заходи.

Джош С., 13 років, шт. Теннессі, США

Відповіді слід розглядати як допомогу і спрямування, а не як офіційне проголошення вчень Церкви.

Якщо Бог знає про кожне рішення, яке ми прийmemo, то в чому ж полягає наша свобода вибору?

Це питання бентежило людей упродовж століть. Наша відповідь ґрунтується на двох основних, даних через одкровеннях, істинах:

Бог знає все. Боже бачення не змінюється з часом (див. УЗ 38:2). Крім того, у нього була вічність особистого спілкування з нами до того, як ми прийшли на цю землю, тож Він знає схильності й риси кожного з нас краще, ніж ми їх знаємо.

У вас є свобода волі. Ми розумні істоти, діти Бога, Який любить нас і дав нам план, що дозволяє стати

такими, як Він—якщо ми прийmemo рішення слухатися Його (див. УЗ 93:27–32; Авраам 3:21–25). Свобода волі означає, що ми можемо діяти самостійно, а не бути під впливом (див. 2 Нефій 2:14, 16, 27).

Те, що Бог знає наш характер і знає наперед, який вибір ми зробимо, не означає, що ми змушені робити саме той вибір. І оскільки Він знає нас і ми маємо свободу волі, Він запрошує і заохочує нас—але не змушує—чинити добро і вірити в Ісуса Христа (див. Мороній 7:16–17).

Що ви думаєте?

“Як мені мати кращі стосунки з членами сім’ї?”

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 15 вересня 2018 року на сайт iahona.lds.org (кляцніть на “Submit an Article or Feedback (Надіслати статтю або відгук)”).

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого чи ясного подання інформації.

**ЧИ ДІЙСНО
БОГ ХОЧЕ
РОЗМОВЛЯТИ
З ВАМИ?
ТАК!**

ПРЕЗИДЕНТ РАССЕЛ М. НЕЛЬСОН
З "ОДКРОВЕННЯ ДЛЯ ЦЕРКВИ, ОДКРОВЕННЯ ДЛЯ НАШОГО ЖИТТЯ",
КВІТНЕВА ГЕНЕРАЛЬНА КОНФЕРЕНЦІЯ 2018 Р.

Шість способів завжди пам'ятати Спасителя

Старійшина Герріт В. Гонг
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Шотижня, причащаючись, ми укладаємо завіт завжди пам'ятати Спасителя. Беручи до уваги майже 400 згадувань у Писаннях слова *пам'ятати*, ось шість способів, у які ми можемо завжди пам'ятати Його.

По-перше, ми можемо завжди пам'ятати Його, довіряючи Його завітам, обіцянням і запевненням.

По-друге, ми можемо завжди пам'ятати Його, з вдячністю визнаючи Його руку в нашому житті.

По-третє, ми можемо завжди пам'ятати Його, довіряючи Господу, коли Він запевняє нас: “Ось, хто покається у своїх гріхах, того прощено, і Я, Господь, не пам'ятаю їх більше” (УЗ 58:42).

По-четверте, Він закликає нас пам'ятати, що Він завжди радий вітати нас вдома.

По-п'яте, ми можемо завжди пам'ятати Його в Суботній день завдяки причастю. У кінці Свого земного життя і на початку Свого служіння після воскресіння—в обох випадках—наш Спаситель узяв хліб

та вино і попросив, щоб ми пам'ятали Його тіло і кров.

Обрядом причастя ми засвідчуємо Богу Батьку, що бажаємо взяти на себе ім'я Його Сина і завжди пам'ятати Його, і дотримуватися Його заповідей, які Він дав нам, щоб Його Дух міг завжди бути з нами (див. Мороній 4:3; 5:2; УЗ 20:77, 79).

Зрештою, по-шосте, наш Спаситель закликає нас завжди пам'ятати Його, оскільки Він завжди пам'ятає нас.

Наш Спаситель проголошує: “Та коли б вони позабували, то Я не забуду про тебе!

Отож на долонях Своїх тебе вирізьбив Я” (Ісаїя 49:15–16; див. також 1 Нефій 21:15–16).

Він свідчить: “Я є Той, Кого було піднято. Я є Ісус, Якого було розіп'ято. Я є Син Божий” (УЗ 45:52).

Я смиренно свідчу і молюся, щоб ми завжди пам'ятали Його—в усі часи і в усьому, і в усіх місцях, де ми можемо бути (див. Мосія 18:9). ■

З виступу на квітневій генеральній конференції 2016 року.

Народився в
**Редвуд-Сіті,
шт. Каліфорнія.**

Був покликаний до
**Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів**
31 березня 2018 р.

Має 4-х дітей і
3 онуків.

Отримавши
підбадьорення
тренера, він
спробував
приєднатися
до шкільної
**футболь-
ної
команди**
і йому там
сподобалося!

У січні 1980 року
уклав шлюб зі
Сюзен Ліндсі в
**Солт-
Лейкському
храмі**

Служив помічником у
Держдепартаменту США у
Вашингтоні, округа Колумбія, у 1986 р.

Служив місіонером у
Тайванській Тайбейській
місії.

Я можу завжди МОЛИТИСЯ

Запитання щодо молитви

Поставте галочку біля тих відповідей, з якими ви погоджуєтеся. Додайте власні відповіді. Потім розкажіть іншій людині те, що ви знаєте про молитву.

1. Чому Небесний Батько хоче, щоб ви молилися?

- Тому що я Його дитина, і Він хоче чути мене
- Тому що Він хоче мені допомогти

2. Коли ви молитесь?

- Щовечора і щоранку
- Коли мені страшно
- Коли мені потрібно зробити вибір

3. Де ви молитесь?

- У своїй кімнаті
- На вулиці під зірками

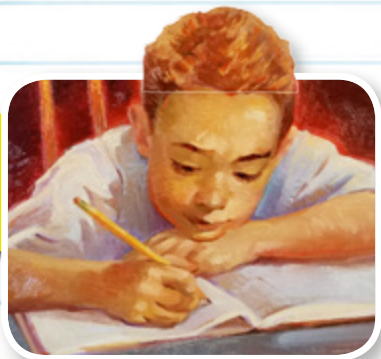
4. Про що ви молитесь?

- Про свою проблему
- Про те, що відбулося впродовж дня

5. Як ви чуєте відповіді Небесного Батька?

- Коли я читаю Писання
- Коли я відчуваю спокій

МІЙ ЩОДЕННИК МОЛИТОВ

- Напишіть, що вас хвилює або яка допомога вам потрібна.
- Поговоріть про це з Небесним Батьком у молитві.
- Після молитви спокійно слухайте Святого Духа.
- Упродовж тижня продовжуйте спостерігати і слухати відповіді.
- Запишіть отримані відповіді.

Картка-НАГАДУВАННЯ для молитви

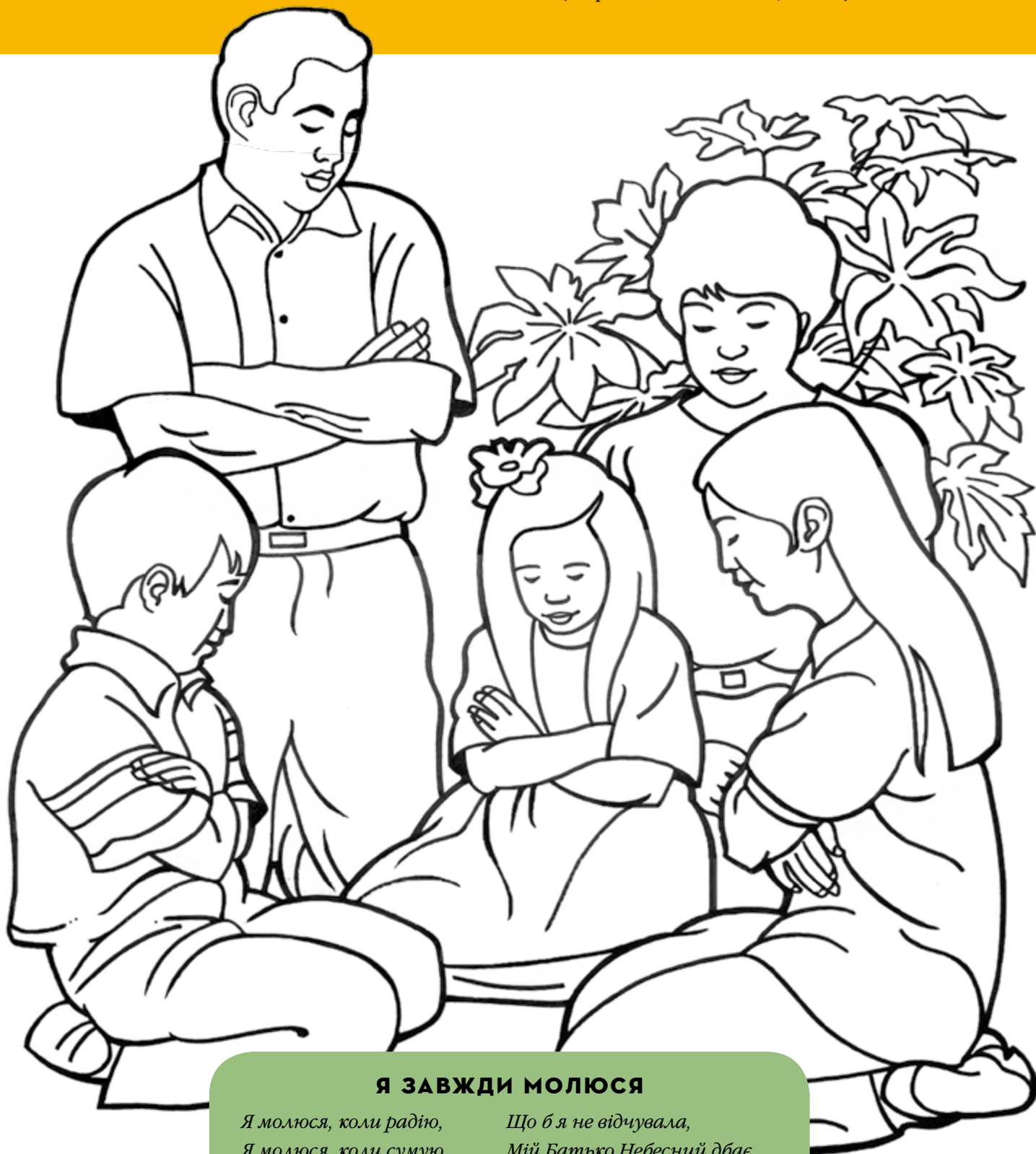
“Перше, наступне і останнє, що треба зробити—це помолитися”.
—Президент Генрі Б. Айрінг
.....

Картка-НАГАДУВАННЯ для молитви

“Ми можемо навчитися пізнавати Господа і довіряти Йому завдяки молитві”.
—сестра Бонні Х. Кордон
.....

*“Знай, Він тут є, Він тебе чує,
Любить тебе, ти Божя дитина”
(Збірник дитячих пісень, сс. 6–7).*

Я ЗАВЖДИ МОЛЮСЯ

*Я молюся, коли радію,
Я молюся, коли сумую.
Я молюся, коли боюся
І коли мене щось дратує.*

*Що б я не відчувала,
Мій Батько Небесний дбає.
Хороший мій день, чи поганий,
Я завжди молюся.*

Тереза Вівер

Привіт!
Мене звать
Стефані!

Я намагаюся сяяти своїм
світлом, коли ділюся свідченням.

Прекрасний острів

Я живу на Шрі-Ланці. Це прекрасний острів біля південного узбережжя Індії. У нас тропічні ліси, небесно блакитне море і стародавні історичні руїни. Я люблю свою країну!

මොර්මොන්ගේ
පොත

ජේසුස් ක්‍රිස්තුස් වහන්සේගේ
තවත් ගිවිසුමයි

Друзі звідусіль

В моїй школі є діти з багатьох країн. Серед них є християни, мусульмани, індюїсти чи буддисти. Ми всі по-доброму і дружелюбно ставимося одне до одного.

Яскраве свідчення

1. Страшне запрошення

Одного разу в учнів-християн були особливі збори. Нас запросили поділитися своїми свідченнями. У залі запала тиша. Ніхто не виходив на сцену. Всі дуже боялися! Я дуже сором'язлива, тому і в мене були такі почуття.

3. Моє свідчення

Я сказала однокласникам, що Небесний Батько любить нас і хоче, щоб ми з ним часто розмовляли. Я розповіла про свій молитовний досвід. Я сказала, що знаю про те, що Небесний Батько завжди мене чує і хоче допомогти. Я була рада, що знайшла в собі сміливість свідчити. У мене було таке відчуття, ніби я була сяючим світлом у тихій кімнаті.

2. “Іди, іди”

Тоді мене огорнула тепла хвиля і я відчула, як Святий Дух сказав мені: “Іди, іди”. Я швидко помолилася в серці. Я вийшла на сцену, а в животі ніби метелики літали.

4. Іди і роби

Моя улюблена історія в Книзі Мормона—та, де Нефій каже, що піде і зробить те, що наказав Господь. Я сподіваюся, що завжди зможу мати сміливість робити те, що очікує від мене Небесний Батько.

ПРИШЛІТЬ НАМ ЗІРКУ!

Ісус просив, щоб наше світло сяяло перед людьми (див. Матвій 5:16). Як ваше світло сяє? Надішліть нам фото вашої зірки з вашою історією, фотографією і батьківським дозволом на електронну адресу liahona@ldschurch.org.

Обіцяння НЕ СВАРИТИСЯ

Мирна М. Гойт

Грунтується на справжніх подіях

“Вони взяли свої мечі, і всю зброю, ... і вони заховали їх глибоко в землю” (Алма 24:17).

Сьогоднішній день був дивовижним. Мала приїхати Меді, двоюрідна сестра Тіммі. І вона житиме у них цілий тиждень! Він не міг дочекатися, щоб показати їй свої іграшки і погратися разом.

Коли Меді приїхала, то відразу ж почалися пригоди. Перші два дні вони гралися іграшковими динозаврами і в піратів. То було так весело. Однак на третій день все пішло трохи не так. Тіммі і Меді *ні в чому* не могли дійти згоди.

“Ходімо у двір і перетворимо будиночок на дереві на космічний корабель!” — сказав Тіммі.

“Я не хочу. Давай залишимося вдома й помалюємо”, — сказала Меді.

“Вдома не цікаво!”

“Ні, цікаво! Ми завжди граємося лише в те, у що *тобі* хочеться. Чому це ти завжди маєш вибирати, що робити?”

Тіммі і Меді продовжували суперечку. Їм уже не було весело. Тіммі не подобалися відчуття, які виникали під час їхньої сварки. Тоді йому щось спало на думку.

“Слухай, Меді, — сказав Тіммі, — давай бути, як Анти-Нефій-Легі”.

“Як хто?”

“Анти-Нефій-Легії. Це люди з Книги Мормона, які заховали в землю свої мечі. Вони дуже багато воювали, а потім так про це пожалкували, що покаялися. Вони пообіцяли Небесному Батьку, що ніколи більше не битимуться. Потім вони заховали свою зброю в землю, щоб показати, що хочуть дотримуватися свого обіцяння”.

Раптом у Тіммі виникла ідея. “Давай зробимо іграшкові мечі, закопаємо їх і пообіцяємо, що не будемо більше сваритися”.

“Добре”,—сказала Меді.

Тіммі та Меді взяли в кімнаті Тіммі пластмасовий конструктор і зробили з нього кілька мечів. Одні були довгі. Інші—короткі. І ще були різнокольорові. Коли всі мечі були зроблені, Тіммі та Меді понесли зброю на великий килим біля вхідних дверей.

“Уявімо, що килим—це велика яма”,—сказав Тіммі.

Вони сіли біля краю килима. Потім вони клали на килим один за одним свої мечі, уявляючи, що закопують їх.

“Я обіцяю більше не сваритися”,—сказав Тіммі, кидаючи свій останній іграшковий меч на купу.

“І я також,—сказала Меді. А тепер ходімо пограємося! Що ти хочеш робити?”

“Давай помалюємо”,—сказав Тіммі, усміхнувшись.

Меді усміхнулася у відповідь. “А потім давай пограємося в космічний корабель у дворі”.

До кінця тижня Тіммі та Меді дотримувалися свого обіцяння. І коли вони перестали сваритися, то гратися удвох було ще веселіше. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Грейс Влам—дев'ятирічна дівчинка, яка жила в Голландії в 1940 році під час Другої світової війни. Нацистська Німеччина щойно почала атакувати Голландію.

БУХ! БУХ!

Було три години ночі, місто бомбардували. Тільки що Грейс спала у своєму ліжку, і через мить батько сказав, щоб усі сховалися під покриття. Зараз Грейс притискувалася під кухонним столом до тата, мами і молодших братів Гебера та Алвіна.

Вона чула гуркіт вибухів і звук розбитого скла, що долинав з вулиці. Навколо все гуло!

“Що з нами буде?”— запитала Грейс у тата.

Тато погладив її по волоссю. “Я не знаю,—відповів він.— Але давайте помолимося”.

Всі члени сім'ї Влам ще більше притиснулися одне до одного.

“Дорогий Небесний Батьку,—молився тато,—будь ласка, збережи нашу сім'ю у безпеці”.

Через якийсь час гуркіт стих. Більше не було вибухів. Вони були в безпеці!

Мама взяла Грейс за руку і усміхнулася їй.

*“Що б не трапилося,
Бог поіклується
про нашу сім'ю”,
—сказала мама.*

Голос МІРУ

Меган Армкнехт

Ґрунтується на справжніх подіях

“Пам’ятаєш, коли ми запечатувалися в храмі?”

Грейс кивнула. Коли вони переїжджали з Індонезії до Голландії, то змогли зупинитися в Юті і запечататися в Солт-Лейкському храмі.

“Що б не трапилося, Бог попіклується про нашу сім’ю”,— сказала мама.

Наступного дня, коли Грейс була на міській площі, вона почула сирени, що попереджали про бомбардування. Вона поглянула вгору і побачила літаки над головою та невеличкі чорні предмети, які з них випадали. Грейс стояла, не відводячи погляду, й відкривши рот від подиву.

Якийсь чоловік крикнув їй: “Біжи! Це бомби!”

Грейс побігла додому; серце у неї калатало, поки вона нарешті не добігла до вхідних дверей і не була в безпеці.

Через кілька днів нацисти—ті, які були головними керівниками Німеччини—офіційно захопили Голландію. Іноді вони забирали в полон людей, які були військовими офіцерами. Оскільки тато був офіцером голландських збройних сил, нацистські офіцери пильнували його.

“Але цього не станеться з татом,—думала Грейс.— Ми члени Церкви, і тато є членом президентства місії. Бог захистить його”.

Після бомбардувань сім’ї Влам довелося залишити місто. Одного дня у своїй новій школі Грейс почула, як перешіптуються інші учні.

“Сьогодні знову когось арештували!”

“А вони колись повернуться?”—

злякалася Грейс. Чи тато в безпеці? Вона чимдуж побігла додому. Коли вона увірвалася в двері, то побачила маму в коридорі.

“Це правда?— запитала Грейс.— Тата забрали?”

Мама нічого не сказала, але Грейс зрозуміла з маминих очей, що тата забрали. Він був військовополоненим. Грейс припала до стіни. Їй було так страшно, що вона навіть не могла плакати.

“Що ж ми тепер будемо робити?”—подумала вона.

У ту мить Грейс почула, як якийсь голос сказав:

“Ти знову побачиш свого тата”. Голос був спокійним і чітким. Грейс знала, що то був голос Святого Духа. Їй стало трохи краще.

Вона не знала, як саме це станеться, але вона точно знала, що Небесний Батько попіклується про неї і про її сім’ю.

Продовження буде ... ■

Автор живе у шт. Нью-Джерсі, США.

“Я знаю, що Ісус Христос живе, я люблю Його і я знаю усім своїм серцем, що Він любить кожного з нас”.

Старійшина Рональд А. Разбанд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

“Стояти разом з провідниками Церкви”, Ліягона, трав. 2016, с. 49.

Старійшина
Йорг Клебінгат
Сімдесятник

Футбол і неділя

У Німеччині футбол—це найпопулярніший вид спорту. Коли мені було 5 років, тато записав мене у футбольний клуб. Тренування проходили 3–4 рази на тиждень. Ігри відбувалися переважно по суботах і неділях. Якщо я не грав у футбол за клуб, то грав у футбол з друзями. Ми грали у футбол майже щодня аж до заходу сонця.

Коли мені було 15 років, я почав грати за команду одного великого міста. Я почав ставитися до футболу вже більш серйозно. Тренувань було ще більше. Ми їздили до багатьох міст. Ми грали з більшою кількістю команд. Футбол став моїм життям.

Коли мені було майже 18, я був на концерті. Я побачив хлопця мого віку. Він був не таким, як усі. Він не пив, не курив і не лаявся. Я хотів знати, чому. Я дізнався, що він ходить до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Його приклад змусив мене дізнатися більше. Пізніше я приєднався до Церкви.

Після хрищення я зрозумів дві речі. Перше, мені не слід грати у футбол в неділю. Мені слід ходити до церкви. Друге, Небесний Батько сподівається, що я поїду на місію. Але я був хорошим футболістом. У мене був друг, з яким я грав у футбол усі юнацькі роки. Кожен з нас отримав запрошення грати у професійній команді. Мій друг прийняв запрошення. Я вирішив залишити футбол і натомість поїхати на місію. Для мене той вибір не був важким, тому що я знав, що Церква істинна.

Але мій вибір був важким для моєї сім'ї та друзів. Вони не розуміли, що я роблю. Батьки прислали мені вирізки з газет про мого друга-футболіста. Мені було нелегко їх читати. Але я ніколи не жалкував про служіння на місії.

Небесний Батько благословляв мене кожного дня за те, що я вирішив служити на місії. Він благословляв мене спокоем. Я мав ті хороші відчуття через те, що зробив правильний вибір. ■

Давид і Голіят

Кім Уебб Рейд

Давид був хлопчиком, який пас овець. Його старші брати були солдатами, які намагалися захистити свій народ. Одного дня батько Давида послав його принести братам їжу.

Коли Давид туди прийшов, то побачив велетенського солдата, якого звали Голіят. Голіят казав, що якщо хтось його переможе, тоді війна скінчиться. Але ніхто не мав достатньо сміливості, щоб битися з ним.

Давид сказав, що він битиметься з Голіатом. Цар сказав Давиду не робити цього. Давид був ще хлопчиком, а Голіат був сильним і великим! Однак Давид знав, що Бог йому допоможе. Зрештою цар сказав: “Іди, і нехай Господь буде з тобою”.

Давид не одягнув на себе лати, як це зробив Голіат. Він узяв камінь і поклав його у пращу. Він влучив каменем Голіату в лоба. Голіат упав! Давид переміг! Він врятував свій народ.

Іноді у мене бувають великі, страшні проблеми.
Коли я прошу Бога про допомогу, Він дасть мені сили. ■

З 1 Самуїлової 17.

Я можу бути хорошим прикладом

Старійшина
Марвін Дж. Ештон
(1915–1994)

З Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

НЕ ВІДСТУПАЙТЕ

Щоб стати переможцем у перегонах до вічного життя, необхідно докладати зусилля—постійно працювати, робити спроби і гідно витерпіти з Божою допомогою.

Коли я думаю про Спасителеву настанову життєрадісно робити все, що в нашій владі [див. УЗ 123:17], я думаю про батька блудного сина. Той батько дуже сумував через втрату й поведінку неслухняного сина. Однак у нас немає жодного натяку на те, що він побивався: “Що я зробив не так?” “Чим я заслужив на таке?” Або “Де я схибив?”

Натомість ми бачимо, що він зносив погану поведінку свого сина без скарг і радісно привітав його, коли той повернувся. “Бо цей син мій був мертвий і ожив, був пропав і знайшовся. ...” (Лука 15:24).

Коли члени сім’ї засмучують нас, нам особливо треба навчатися терпінню. Поки ми будемо виявляти любов, терпіння і розуміння, навіть коли здаватиметься, що немає жодних змін, доти ми не потерпіли невдачу. Ми повинні не відступати. ...

Щоб стати переможцем у перегонах до вічного життя, необхідно докладати зусилля—постійно працювати, робити спроби і гідно витерпіти. ...

Біль і перепони доведеться долати всім нам. Ми можемо стикатися зі стражданнями, смутком, смертю, гріхами, слабкостями, катастрофами, фізичними хворобами, болям, душевними муками, несправедливою критикою, самотністю або неприйняттям. Те, як ми справляємося з цими випробуваннями, визначає, чи стануть вони для нас каменем спотикання, чи будівельними цеглинами. Для сміливих ці труднощі обернуться на розвиток і можливість рухатися вперед. ...

Іноді нам, коли ми були дітьми, казали, що все буде добре. Але в житті все буває не так. Ким би ви не були, у вас будуть проблеми. Трагедії і невдачі несподівано втручаються в життєві плани. ...

Велич найкраще вимірюється тим, як людина реагує на такі події життя, які можна вважати цілковито несправедливими, безглуздими і незаслуженими. ...

Ісус є Христос. Одна з ознак Його величчя—Його здатність витерпіти—є незмінним взірцем для наслідування. Під час Свого земного шляху Він витерпів гідно, коли зносив біль і неприйняття у їхніх найгірших проявах. Я свідчу, що Бог допоможе нам витерпіти, якщо ми докладатимемо зусилля жити за Його вченнями, прагнути Його скерування й дотримуватися Його заповідей. ■

З “If Thou Endure It Well,” Ensign, Nov. 1984, сс. 20–22.

**БЛУДНИЙ СИН,
ХУДОЖНИК ДЖАСТІН УТПЛІ**

“Тоді він спам’ятався й сказав: Скільки в батька мого наймитів мають хліба аж надмір, а я отут з голоду гину! Устану, і піду я до батька свого, та й скажу йому: Прогрішився я, отче, против неба та сулпроти тебе... Недостойний я вже зватись сином твоїм; прийми ж мене, як одного з своїх наймитів... І, вставши, пішов він до батька свого” (Лука 15: 17–20).

ДОРΟΣЛІЙ МОЛОДІ

**ЕРІК НАВЧИВСЯ
ДОВІРЯТИ БОГОВІ**

Навіть маючи великі фізичні вади і живучи у Гані, Ерік все ж таки навчився помічати хороше у своєму житті.

44

УЧИТЕЛЯМ МОЛОДІ
**ЗАЛУЧАТИ МОЛОДЬ
ДО ВИКОРИСТАННЯ
ТЕХНОЛОГІЙ**

30

МАЙБУТНІ МІСІОНЕРИ
**СКОРИСТАЙТЕСЯ ЦИМИ
ЗАПИТАННЯМИ, ЩОБ
ПІДГОТУВАТИСЯ**

50

ДІТЯМ
**ВПИШІТЬ ВІДПОВІДІ
НА ЗАПИТАННЯ
ПРО МОЛИТВУ**

66

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

UKRAINIAN